

**Pevsko društvo „Ljubljanski Zvon“
v Ljubljani.**

ZBORI

Mesečna revija za novo zborovsko glasbo

z glasbeno književno prilogo.

Urejuje Zorko Prelovec.

Letnik III.

1927

Štev. 11 in 12.

Izdaja in zalaga pevsko društvo „Ljubljanski Zvon“ v Ljubljani. Tiska Delniška tiskarna, litografirata Čemažar in drug. Letna naročnina za Jugoslavijo 40 Din, za Italijo 30 lir, za Ameriko poldrugi dolar. Vsako pomnoževanje partitur in litografiranje posameznih glasov je po zakonu prepovedano; izvajanje v „Zborih“ objavljenih skladb je dovoljeno le društvom, ki so naročila notni material dotične skladbe za ves zbor.

USTANOVLJENA 1889

MESTNA HRANILNICA LJUBLJANSKA

(GRADSKA ŠTEDIONICA)

LJUBLJANA

Prešernova ulica šte. 3

Stanje vloženega denarja nad
250 milijonov dinarjev.

Stanje vloženega denarja nad
1000 milijonov kron.

Sprejema vloge na hranilne knjižice kakor tudi na tekoči račun, in sicer proti najugodnejšemu obrestovanju. Hranilnica plačuje zlasti za vloge proti dogovorjeni odpovedi v tekočem računu najvišje mogoče obresti.

Jamstvo za vse vloge in obresti, tudi tekočega računa, je večje kot kjerkoli drugod, ker jamči zanje poleg lastnega hranilničnega premoženja še mesto Ljubljana z vsem premoženjem ter davčno močjo. Vprav radi tega nalagajo pri njej sodišča denar nedoletnih, župnijski uradi cerkveni in občine občinski denar.

Naši rojaki v Ameriki nalagajo svoje prihranke največ v naši hranilnici, ker je denar tu popolnoma varen.

Poštne hranilnice račun šte. 10.533
Telefon šte. 16

GLASBENO-KNJIŽEVNA PRILOGA

Izhaja vsak drugi mesec

Urejuje Zorko Prelovec, upravlja Joško Jamnik, izdaja in zalaga pevsko društvo «Ljubljanski Zvon», tiska Delniška tiskarna, d. d. v Ljubljani (zanjo odgovarja Miroslav Ambrožič)
Naročnina na «Zbore» za državo SHS 40 Din, za Italijo 30 lir, za Ameriko poldrugi dolar / Natis člankov dovoljen le z navedbo vira

Za našo univerzo.

Slovenski skladatelji in glasbeniki so na svojem zborovanju dne 28. novembra t. l. soglasno sprejeli sledečo resolucijo:

«Slovenski skladatelji in glasbeniki enodušno in najodločneje zahtevajo, da se zloglasni § 44. v predlogu finančnega zakona, ki omogoča okrnitev našega najvišjega znanstvenega zavoda, slovenske univerze, brezpogojno ukini. Ta za kulturo našega naroda prepotrebni zavod naj ne ostane samo v dosedanem obsegu, ampak naj se še izpopolni ter naj se mu

dodeli tudi muzikološka stolica. Slovenski skladatelji in glasbeniki pozivamo Narodno skupščino, zlasti pa vse slovenske poslance, da prav gotovo odklonijo predlog ministrskega sveta o okrnitvi slovenske univerze.»

Resolucijo so podpisali:

Emil Adamič, Matija Bravničar, dr. Anton Dolinar, Ferdo Juvanec, dr. F. Kimovec, Marij Kogoj, Anton Lajovic, Slavko Osterc, Josip Pavčič, Zorko Prelovec, Stanko Premrl, Janko Ravnik, P. H. Sattner in L. M. Škerjanc.

Pesmi.

Danilo Gorinšek:

Sestanek.

V hladni senci pod kostanjem
se bom obogatil,
da veseli bom razkošnik
to bogastvo tratil.
Draga, le prisedi k meni,
bogatejši bom kot kralj,
do meja samo kraljuje,
moja je brezkončna dalj.
Okleni se me, naj te nesem
z drznim rokama
v svoje bajne, rožne dalje,
kjer boš z mano sama!

Resignacija.

Povsod skrivnostni pokoj, sanje,
tiho tone gozd v spomine;
ni glasu v te samote brezdanje,
krvaveče sonce za vrhove gine.
Le utrip še dné in noč črnela
nad vsemirjem bo kot grobna jama:
le bodljaj v srce in ti strmela
tiho boš v večere trudne sama —

Roksana:

Daj mi roko svojo, dragi...

Daj mi roko svojo, dragi,
da zacveté roža sreče,
da ob roki tvoji dragi
najdem sončno pot v življenje!

Daj mi očke svoje zlate,
da zaprem se v njih globino,
da pove ti duša moja
kako moje srce gine.

Daj mi usta svoja rdeča,
da jih hrepenenje najde,
da ljubezen v nje zapiše
svoje znamenje žareče!

Daj mi srce svoje toplo,
da objame moje tvoje,
in da tvoje srce v mojem
najde svojo pesem sladko.

Daj mi roko svojo, dragi,
daj mi očke svoje zlate,
daj mi usta svoja rdeča,
daj mi srce svoje toplo:
Jaz ti dam življenje svoje!

Dr. Anton Schwab (Celje):

Ipavci in jaz.

(Vse pravice ponatisa si pridržuje avtor.)

— — — o, prosim, nič domišljavosti ne tiči v tem. Stvar je taka, da stoji pač poleg velikega malo. Slovenska skladateljica dr. Gustav in dr. Benjamin Ipavci sta hrasta, ki sta razprostrla veje po vsej Sloveniji in daleč preko njenih mej. V vejah so ptički, ki pojo: to so njih pesmi; jaz pa stojim poleg in poslušam. Poslušal sem vse življenje. «Kakšno pa je bilo to petje? Kako pa je vplivalo na Vas in kakšne spomine imate na brata Ipavca, iz katerih bi bilo razvideti njih glasbeno delo in pomen? V to ste gotovo Vi, njihov znanec, najbolj kompe-

tentni. Novejša generacija pa mora tudi kaj izvedeti o teh za slovensko glasbo prezaslужnih mož?« Tako, gospod urednik, ste mi pisali v Vašem cenjenem pismu z dne 8. avgusta 1927. Če ste se glede moje kompetentnosti zmotili, odgovarjate sami. Povedati pa Vam moram le nekaj črtic, celotno zgodovinsko-kritično oceno prepuščam drugim. Povedati Vam hočem najprej nekaj o Gustavu, pozneje o Benjaminu in dodatno še o dr. Josipu Ipavcu.

I. Dr. Gustav Ipavic.

Ko sem bil deček, šele štiri leta star, sem že pel; seve kot vsi otroci v teh letih, slabo. Ljudje pa so bili zelo kulantni ter so moje petje hvalili na vse pretege. Rekli so mi, da sem »Opernsänger«. Postavili so me na mizo in jaz sem moral zapeti ono »Hitro, hitro, ljuba mati, piškam moram jesti dati« itd.

Pesem je bila Gustavova. Pri nas doma smo sploh mnogo peli. Tu so se dostikrat drli pijanci — kar mi nikakor ni bilo všeč. Zdelo se mi je, da bi se dalo isto peti čisto drugače, lepše. Lepo pa se mi je zdelo petje pri domačih večerih v naši »hiši«. Na večer so tekli tu kar po trije kolovrati, hlapec je cepil treske in skrbel obenem, da so treske v stojalu lepo gorele (seve, saj smo hoteli, da je bilo nekaj svečave; lojene sveče nismo mogli tračiti kar za vsak dan, taka svečava bi bila preveč gosposka). Mama so merili platno, drugi pa so zbirali fižol. Vsi pa smo peli. Na mizi je ležala Razlagova pesmarica; iz te pa so mogli peti le poedinci, ki so znali čitati (moje sestre). Vsi, tudi tisti, ki niso znali čitati, pa smo zapeli »Kje so moje rožice, pisane in bele«. — Pesem je bila Gustavova! Ko pa smo kožuhali, so dekleta najraje zapeli: »Predicam!«; bila je Gustavova. Ko sem vstopil v šolo, me je vprašal učitelj: »Ali imaš trdo glavo?« »Imam,« sem mu odgovoril, in res, ko sem dobil abecednik, ga nisem hotel le čitati. Vsega sem prepel na svoj način in napravil sem si gosli sam: desko z nategnjenimi strunami iz žice. Ta instrument mi je silno ugajal, spremljal sem z njim vse i, e, u, o, a, dokler mi ga niso sežgali —, češ, da sem ves neumen vanj. Dobro so storili (saj s tem mi niso zamorili neutegljive sile, ki me je gonila k petju). Do danes obžalujem, da mi niso hoteli kupiti vijoline. Ko sem bil nekoč pri nadučiteljevih pri božičnem drevesu, so bile pod drevesom krasne gosli. Kar vzel sem jih, misleč, da morejo biti le samo meni namenjene. In letel sem z njimi v silnem veselju proti domu. A so me dohiteli in mi vzeli gosle proč! Ker torej nisem imel nobenega instrumenta, sem gojil petje s tem večjo vnamo. Ne morete si misliti, s kako naslodo sem pel v šoli šolske pesmi in bil sem tepen, ko sem nekatere, ki so »fovš« peli, nasuval. Petje je bilo od leta do leta lepše. V tretjem letniku nas je blagi nadučitelj Vidic iznenadil že s troglasno pesmico »Na tratico sedem, počivam sladko«. Ta pesmica je bila — in gospod učitelj nam je to povedal: Gustav Ipavčeva! Gustav Ipavic! Od sedaj naprej me ni več zapustilo to ime. Od leta do leta sem bolj koprnel spoznati in videti tega moža. »Kako pa ste ga spoznali?« Povem takoj, samo napraviti moram skok čez nekaj let v kvarto gimnazijo. Takrat je bil dijaški shod v Sv. Juriju ob Južni železnici. Udeležili so se ga visoki gospodje oktovanci, ki so ga priredili, med

drugimi tudi poznejši duhovnik in pesnik Medved. Sprejel nas je, ko smo bili vsi zbrani, župan. Kdo pa je bil ta župan, ki je tako lepo govoril? Rekel je »Vi ljubite slovensko zastavo«, in res, nemška znamenja smo součencem trgali in v naših sobah je bilo vse polno slovenskih trobojnic. »Pošteno naj bo in čisto Vaše življenje kakor je bela barva; modro naj bo Vaše življenje kakor Vas na to spominja modra barva Vaše zastave in goreča naj bo Vaša ljubezen do domovine kakor je goreča rdeča barva Vašega narodnega znaka.« »Živio« je zaorila navdušena mladina. Razgretih lic in z rokami na prsih, s pogledom kvišku na oder, kjer je stal naš, ne naš, moj ljubljenež župan dr. Gustav Ipavic! — »Slovenec sem« zaorila je pesem, ki je bila spisana s srčno krvjo tega moža. Navdušen od slovenske pesmi, je povzel besedo Medved, ter je rekel: »Nemci nas zaničujejo, a dostikrat sem že slišal: 'Schauen s', die Windischen können gut singen'.« V starem veku, pripoveduje Ovid, je bil pesnik, ki je tako lepo pel, da sta celo kamenje in zverina hitela za njim, da sta poslušala petje. »Kako lepa more biti,« je rekel Medved, »še le slovenska pesem, ki je ukrotila tako zver kakor je nemčur!« Smeha ni bilo konca ne kraja in tudi Medveda sem si ohranil v srecu, ker je ljubil slovensko pesem in ljubil — kar je bilo najvažnejše — šentjurskega slavčka.

Z isto ljubeznijo ga je nekoč na kolodvoru objel Jurca iz Ptuja in takoj zapel »In še enkrat, gorenjska stran«. Vsi navzoči, bilo je mnogo občinstva, so zapeli to Gustavovo pesem s spontano ovacijo, kojega priljubljenost pač nima para v slovenski glasbeni zgodovini. — To pa ni oviralo, da so mu nekateri vračali s kruto nevhvaležnostjo. O tem pa pozneje.

Povedati Vam moram, kako je bilo s pesmijo »O mraku«. To pesem je Gustav izročil šentjurskemu dijaku Šukljetu, ki je bil pozneje zdravnik v Celju. Jaz sem bil takrat v kvinti, on pa v seksti. V Celju je bil takrat izboren dijaški pevski zbor. Pri tem nisem smel sodelovati. Kolegi so videli mojo veliko navdušenost za petje in iz nagajivosti nisem smel peti poleg. Čital sem zato partiture sam doma. Od sestre sem podedoval citre, te sem popravil, z velikim trudom uglasil, postavil sem Gustavovo pesem »Tam za goro« za citre po vzorcu drugih za citre postavljenih not, vadil sem z desno roko spremljevanje, napev sem pa pel. Potem sem poiskal napev na prijemalni deščici in po dvamesečnem trudu sem to pesem s spremljevanjem že lepo igral. Iz načina, kako so bile strune na citrah razvrščene, pa sem našel »kvintni cirkel«. Narisal sem si ga in spojil posamezne glasove, kakor n. pr. c e g — tako, da je nastal trikot. Vsi s tem kongruentni trikotni so podali dur trizvoke. Slično sem našel vse molnačine in s tem, da sem spojil vsako četrto noto, sem dognal zmanjšani septimni akord in dognal, da so le trije mogoči. Zadevo sem dalje zasledoval tako dolgo, da sem našel temelje vsega general basa in da sem začel s četveroglasnim stavkom najpoprej v c-dur in končno v vseh tonovskih načinih. Tako sem začel skladati že v gimnaziji, kajti imel sem »trdo« glavo. Šuklje je torej prinesel »O mraku« v pevsko uro blagopokojnega pevskega učitelja Weissa. Kvartet Sigl, Rožman, Ožek, Šuklje jo je prvokrat zapel. Bilo je tako lepo, da šteje to med mojega življenja najlepše

pevske spomine. Očarani smo poslali deputacijo k ravnatelju Končniku, naj pride poslušat. Prišel je in bil je vedno ves zavzet. Prosili smo, če se sme peti pesmica drugi dan v nedeljo v cerkvi. Takoj je dovolil, dasi ni imela pesem nič cerkvene na sebi, le besedilo je adaptiral, naj se poje namesto »le vzbujaj mi na dom spomin« — »le vzbujaj mi na Bog' na Bog' spomin!« Ta je bila Končnikova — ta v bog spomin. Pesem pa je v cerkvi očarala znova vse poslušalstvo. Vse je hitelo k šukljetu, naj jim pesem izroči. On pa je ni hotel dati — pravi cerberus te divne pesmi devojke. Pa vse cerberstvo mu ni pomagalo nič! Za to sem poskrbel jaz. Ko so prejšnji dan v šoli pevci bog ve kolikokrat pesem zapeli, sem jim stal za hrbtom in tam pa tam sem vlovil in prepisal kak takt, nekaj pa sem si zapomnil iz glave tako, da sem doma skoro brezhibno sestavil partituro in zvečer ob 7. uri jo je moj kvartet že pel pri Zidarju v Faningerjevi hiši. Napravili smo izlete v bližnje sosednje kraj in peli smo »O mraku« in povsodi so si pesem prepisovali. V 14 dneh je postala, ne da bi bila natisnjena, sploh znana in last naroda. Na sličen način so se razširile skoro vse važnejše Gustavove pesmi, ne da bi bile poprej natisnjene. Vprašam: Kateri slovenski skladatelj se more ponašati s takim uspehom?

V širši svet izven domovine pa je nosil slavo Gustavove pesmi ženski kvartet Tschampa, tako zvani »das berühmte österreichische Damenquartett«, ki je v vseh evropskih državah prepeval »Pod nebom gre oblak, oblak ko ptič lehak«. To pesem je Gustav spisal tudi moji nevesti Tončki Kavčičevi v spominsko knjigo; moji tašči gospej Antoniji Kavčič v Sv. Jurju pa je posvetil Orožen pesem »Tam za goro« z mnogimi kiticami (znani sta javnosti samo dve). Uglasbil je to pesem, ki je ponarodela, Gustav.

Tako bi vedel še za marsikatero njegovo pesem svojo storijo, kako je n. pr. prepeval povsodi s sijajnim uspehom dr. Bela Stulhec »A zdaj mi v daljnem svetu« ali kako čarovito razpoloženje je ustvaril Hubad v Glasbeni Matici s »Savsko« ali kako je nekoč prepeval kvartet Glasbene Matice v Ljubljani pesmi za izdelovanje gramofonskih plošč, brez ozira na skladatelja, najlepše slovenske pesmi, in se je končno pokazalo, da je bilo od 15 pesmi 11 Gustavovih.

Med boljše njegove pesmi spadajo še silno fino globoko občutena: »Oj talasi«, »Zvečer«, »Danici« s krasnim bariton-solom v molu, »Lahko noč, ljubo dekle«, »Pericam«, »Sredi vasi«, »Milada«, »Mrzel veter« ali »Jutro« s za Gustava že zelo zamotano, rekel bi skoro »moderno« modulacijo in fino interpretacijo teksta. Pesem »Lipi« pa je moj tast rad prepeval, ker je spadala še v čas prvega probujenja Slovencev, pri katerem je on kot soustanovitelj lista »Slovenski Narod« iskreno sodeloval. O pesmi »Kje so moje rožice« je pripovedoval Gustav Janku Barletu: »Po večerji sem sedel h glasovirju in naenkrat se je pesem sama pojavila. Takoj sem jo zapisal; poklical sem ženo in igral enkrat, dvakrat in potem je ona zapela prvo kitico. Začela je peti tudi drugo kitico, ali ni je dopela, obliše so jo solze in tudi mene.« Kako globoko je ta pesem ponarodela, naj povem, da je bil znameniti srbski skladatelj Milojević s svojo soprogo v

Celju. Ta je nastopila kot pevka in pela »Kje so moje rožice«. Vprašal sem, odkod imajo to pesem, pa so mi odgovorili: »Slišali smo jo kot narodno pesem v Bosni!«

Barle podaja tudi v svoji brošuri »Ipavci« zanimive črtice o pesmi »Slovenec sem«. Dostavljam poročilo sledeče: Navdušenja, kakor smo doživljali s to pesmijo povsodi, ne opisujem. Reči pa moram, da nas je ravno ta pesem najbolj dvigala nad hlapčevsko sužnostjo, v kateri smo tavalii Slovenci kot za Avstrijo inferijorni narodič, ki niti kot tak ni bil pripoznan. Nekoč, kmalu po nastanku »Celjskega Sokola«, smo korakali Sokoli iz Celja v Žalec skozi mestni park. Pri »Waldhausu« nas je napadla nemška fakinaža. Napad so odbili Sokoli na za takratne Sokole primeren način. Prispevši v Žalec je grmelo navdušenih govorov. Starosta dr. Vrečko pa je prekosil s svojim govorom vse. Takrat je zavrila s krasnim, zvenečim tenorjem g. Porekarja iz Huma pesem »Slovenec sem«. Cele ure je zvenela, vedno in vedno se ponavljajoč, in hipnotizirala vse navzoče v trajno navdušenje, ki ni več izginilo do končne narodne zmage nad tlačiteljem. Te pesmi, ako ni himna, nam je vsaj himno nadomestovala. Saj če je res, da je le ona pesem himna, ki nastane v boju, kakor je n. pr. nastala Marzeljeza v ognju — potem je »Slovenec sem« naša specialna himna Slovencev, dočim je »Naprej zastava Slave« del naše državne himne. Himna »Slovenec sem« se je rodila sicer v našem nekrvavem, a ne manj pomembnem boju z našimi zatiraleci. »Ptujsko pevsko društvo«, ki je vsako leto prirejalo koncerte v vseh važnejših krajih Slovenije, se je zahvaljevalo v veliki meri Ipavčevi pesmi za veliko privlačnost pevcev in poslušalcev; tako je dobilo glede narodne probuje pomen za veliko bodočnost našega naroda s pesmijo Gustava.

A Ipavčeva pesem se ni ustavila med mejami Slovenije; hitela je preko mej med brate Hrvate, ki pa svoj čas še niso bili bogve kakšni bratje. Le njih voditelji so že rekli: »Sočo bomo popili, a obstojala je mržnja med Hrvatom in »prokletim Kranjcem«. Tu je posegla Gustavova pesem vmes. Hrvati so jo vzeli za svojo, v vseh hrvatskih pesmaricah so bile Ipavčeve pesmi natisnjene in ako si hodil po Zagrebu v večernih urah, si slišal dostikrat popevati več slovenskih, oziroma Ipavčevih, zlasti Gustavovih pesmi nego hrvatskih. Tako so bile te pesmi magnet, ki je zbliževal oba naroda in orala se je ledina za prihajajoče velike momente v politiki in zgodovini.

In ko je nastala res lepa, mlada Jugoslavija, ozaljšana z lovorjevimi venci dela vseh stanov, ki je pripravljalo vrednost našega naroda, da postane samostojen; se je bliščal na premnogih teh lističev napis Ipavčevih pesmi. Na tisoče in tisoče rok Srbov, Hrvatov in Slovencev je poseglo v prečnice državnega voza, potegnivši ga iz jarka sramotnega poniževanja — na svetovni plan. In brata Ipavca sta takrat kot heroja iz nebes posegla vmes.

Slovenci smo bili rešeni in Gustav je zapel iz nebes s pesnikom:

Jaz vem za deželo, prelepo slovi.
Vsak, kdor jo pozna, jo visoko časti.
Slovenski deželi, slovenski deželi
enake ne vem!

Splošna ocena Gustava kot skladatelja.

Niso vse pesmi Gustavove enako dobre. Kar jih je objavljenih v zadnjih letih njegovega življenja v «Novih Akordih», v publikacijah «Glasbene Matice», kar se jih je našlo v zapuščini in kar jih je posvetil «Celjskemu pevskemu društvu», niso več na višku Gustavove muze. Nikakor pa to ne zatemni njegove slave, saj je za umetnika merodajno le najboljše kar ustvari. Gustav ni bil glasbeni učenjak, da bi mu bila taka učenost stalni vir glasbenega ustvarjanja. Bil je rojen umetnik, ki je brez učenosti dosegel več kot marsikateri drugi z vso učenostjo. Rojen umetnik pa ni vedno in neprestano iste dobrine umetnik, temveč dosega svojo višino le v gotovih hipih in zato so Gustavove skladbe maloštevilne in različne v kakovosti. So zgolj moški in mešani zbori in vse imajo najpreprostejšo glasbeno obliko (einfache Liedform). Večjih form Gustav ni ustvaril. Odlikuje pa se po veliki invenciji in izredni ljubkosti melodij tako, da ga v tem oziru ne prekosi nobeden slovenski skladatelj. Njegove pesmi so ponarodele, v tem tiči njegova velika slava, tudi če bi njegove pesmi ne bile politično tako pomembne, kot so res. Gustava slavimo torej ne le po glasbenih zaslugah za domovino, temveč, in to je najvišje, tudi zgolj kot umetnika. Kot tak je imel fin okus, in bridko se je pritoževal, če so mu njegove pesmi popravljali, recte kvarili. Dostavek njegove «Planinske rože» je imenoval «rep», obsojal je zmanjšani septimniakord v pesmi «O mraku» in izpremembo sola pesmi «Slovenec sem» v Aljaževi pesmarici, najbolj pa barbarsko H-dur modulacijo v «Savski» v filistrski D-dur.

Iz zgoraj povedanih črtic je razvidno, da je posezal globoko v otroško dušo, globoko v dušo neukega ljudstva in v muzikalno naobraženi svet. Budil in zbudil je v narodu veliko veselje do petja s svojimi lepimi pesmimi. Zbližal je z njimi Slovence in Hrvate in pripravil tako našo končno ujedinjenje.

Za hvala Gustavu za vse to pa je bila dvomljiva. Pevci so se mu izkazovali pač vedno hvaležnim, četudi ne vsi v zadostni meri. «Kolo», «Glasbena Matica» in pod mojim vodstvom «Celjsko pevsko društvo» so imenovali Ipavca častnim članom. Nepevci pa Gustava kot umetnika niso spoznali, spoznali so ga le za sicer zaslužnega moža. Ko je 8. avgusta 1908. umrl, je nastopila na njegovem grobu vrsta govornikov, ki so naštevali njegove vrline in zasluge. Nobeden pa ni zinil, da pokopavamo skladatelja. Kot zadnji govornik sem nastopil takrat jaz in nisem mogel drugače, nego, da sem poln gnjeva poudaril, da so siceršne zasluge Gustavove res velike, a da jih za presojo njegovega delovanja kar nič ne potrebujemo. Zadosti je in daleč vzvišeno nad vsem drugim, da je bil Gustav slovenski skladatelj po božji milosti, ki nam bo večno živel. Takrat mi je rekel g. učitelj Levstik v Celju: «Pogreb je bil res veličasten, — a če bi vas ne bi bilo, bi ga pokopali kot navadnega človeka». Nehvaležnosti pa še ni bila polna mera; trajala je še po smrti. Dočim se je Benjamina obče priznavalo, se za Gustava niso mnogo zmenili — menda, ker se njegove pesmi ne

merijo na vatle.* V Celju imamo ulico Benjamina Ipavca, dočim bi bilo edino pravično, da bi se imenovala «Ulica bratov Ipavcev», in kar je najbolj značilno za gotove razmere med Slovenci: na spomeniku Gustavovem ne čitamo nikjer, da je bil pokojnik slovenski skladatelj, pač pa čitamo, da je bil «cesarski svetnik». — Zakaj? — Bog vedi. Morda je bilo to iz previdnosti?...

A tisti, ki je nosil božanstvo umetnika globoko v sreu, naš pesnik Aškerc, je Gustava spoznal in napisal mu je na grob globoko občutene vrstice. A menda je Aškerc vedel, kako malo cenijo umetnike v naši domovini —, in prepovedal je, da se zapiše njegovo ime pod pesnitev, in ni se smelo pisati v časnikih, da je on ustvaril te lepe spominške besede.**

Napis pa slove dobesedno:

†

Cesarski svetnik

Dr. Gustav Ipavic

zdravnik, odlikovan z zlatim zaslužnim križem s krono in zlato kolajno ces. kr. kmetijske družbe za Štajersko v Gradcu, častni župan občin Dramlje, Ponikva, Slivnica in Kalobje, častni član Glasbene Matice v Ljubljani, Celjskega pevskega društva in raznih drugih društev***

* 15. avgusta 1851 † 20. avgusta 1908.

To nisi Ti, ki v temni tej gomili
v domače zemlje naše tihem krili
ležiš, molčeč!
Smrt le telo je Tvoje strla,
a pesem Tvoja sladka ni umrla:
ž njo vred med nami danes še živiš!
Dokler po svetu hodil bo Slovenec,
na grobu Tvojem ne usahne venec:
tu zelenel in dišal bo navek!
Iz srea so privrele melodije,
Ti nežne, polne poezije,
v rojakov sreih našle so odjek!

(Dalje prihodnjič.)

Naši skladatelji.

Anton Jobst je bil rojen dne 12. septembra 1894. na Brdu pri Šmohorju na Koroškem. Prve glasbene nauke sta mu dala njegov oče, organist ravnotam in stric Grafenauer, organist pri Svetem Križu v Beljaku. Po prizadevanju takratnega poslanca Grafenauerja je leta 1910. vstopil v ljubljansko orglarsko šolo in jo je leta 1912. absolvirал z odličnim uspehom. Nastopil je službo organista v Zireh. Med svetovno vojno je bil vojak in ujet v italijanskem ujetništvu. Po povratku od tam je zopet prevzel službo organista v Zireh, kjer je tudi posojilnični tajnik in posestnik menjalnice. Glasbene študije je zasebno nadaljeval in pridno zasledoval razvoj novejšje glasbe. Velika opora v opozorilih in nasvetih mu je bil njegov nekdanji učitelj, profesor Stanko Premrl. — Jobstove skladbe so izšle večinoma v «Cerkvenem glasbeniku», sam pa je izdal «Šest cerkvenih pesmi» (1925), «Štiri postne pesmi», «Sv. trije kralji», «Devet Marijinih pesmi» (1926), «Mašne pesmi» (1927). V rokopisu ima mnogo cerkvenih in svetnih pesmi za moški, ženski in mešan zbor.

* Morda tudi radi tega, ker mečejo mnogi Gustavove in Benjaminove pesmi vse v en koš.

** Dragocena Aškercova literarna zapuščina, ki še ni natisnjena.

*** «Kolo» ni navedeno!

Pevska društva.

Ljubljanska župa Jugoslovenske Pevske Zveze. Župna kronika. V oktobru in novembru so se vršile tri odbojne seje. Vsem včlanjenim društvom so bile razposlane po en izvod skladb E. Adamiča «Oče naš» ter F. Juvanca «Budnica», ki sta določeni za izvajanje pri skupnem nastopu na župnem koncertu 15. aprila 1928. (na belo nedeljo). Poleg tega so društva prejela tudi po en izvod Pavčičevih «Trije moški zbori». Note je vrnilo Pevsko društvo v Dolenji vasi pri Ribnici, ker ne deluje, ter Št. Jakobski pevski zbor v Ljubljani, ki je poslal obenem izjavo, da izstopa iz župe, ker ni samostojno društvo in nima premoženja. — Ljubljanska župa je bila 22. oktobra 1927. zastopana pri sprejemu hrvatskega pevskega zbora «Kolo» iz Zagreba po ravnatelju Hubadu, ki je «Kolaše» pozdravil ter jim zvečer pri koncertu v Unionu v imenu župe izročil venec. — Ljubljanska pevska društva so nastopila kakor običajno vsako leto o Vseh svetih na grobovih pri Sv. Križu, in sicer pred Krekovim spomenikom in na izrečno željo Zveze slovenskih vojakov iz svetovne vojne tudi na vojaških grobovih, kjer so zapeli pod vodstvom župnega pevovodje Prelovca štiri žalostinke. Nastopa se je udeležilo 108 pevcev. — Nad 50 ljubljanskih pevcev se je udeležilo dne 4. novembra tudi pogreba gospe Milene Žerjavove ter ji je zapelo tri nagrobnice. — Župni arhiv (glej rubriko Nove skladbe in izdaje)!

Župni koncert in letni redni občni zbor v ljubljanski župi včlanjenih društev se bo vršil 15. aprila 1928. leta (na belo nedeljo). Društva naj čimprej pošljejo župnemu odboru izjavo, da bodo na koncertu sodelovala ter naj vsaj en mesec pred koncertom pošljejo program, s katerim žele sodelovati. Naroče naj tudi čimprej obe skladbi («Oče naš» in «Budnica»), ki sta namenjeni za skupni nastop. Posamezni izvod stane 1 Din. S to malo odškodnino, ki gotovo ne bo v pretežno breme posameznim zborom, vsaj deloma pokrijemo nabavne stroške, ki dosega domala 2000 dinarjev.

Mesečnih poročil, prepisov letnih rednih občnih zborov in kratke zgodovine posameznih društev še vedno niso poslala vsa včlanjena društva. Izmed podeželskih zborov moramo pohvalno omeniti pred vsem pevsko društvo «Zvon» iz Trbovelj, ki vzorno deluje v zmislu okrožnice št. 50. Ako posamezna društva ne pošljejo vsaj prepisov svojih letnih občnih zborov, župa ne vé, ali društvo sploh še deluje in obstoja ali ne. Kratko zgodovino društev pa neobhodno potrebuje uredništvo Pevskega almanaha, katerega izda J. P. Z. v Beogradu. Društva naj sama sebi pripišejo, ako v almanahu ne bodo niti omenjena.

Članarino je večina včlanjenih društev plačala, kar z radostjo ugotavljamo. So pa še društva, tudi v Ljubljani je še eno, ki imajo gluha ušesa za vse naše opomine. Znane so nam predobro denarne razmere društev, zato tudi ne postopamo rigorozno po pravilih in jih ne črtamo kot člane; pričakujemo pa vsaj, da se društva, ki ne morejo plačati, opravičijo, oziroma zaprosijo za popust ali popolno oprostitve plačevanja članarine. Nered in polovičarstvo naj bi končno izginila iz naših društev.

III. letni redni občni zbor J. P. Z. se vrši letos v Zagrebu. Prvotno je bilo določeno, da se zbor vrši 26. in 27. novembra, pozneje je bil preložen na 10. in 11. decembra letos. Društva bodo o tem pravočasno obveščena. Želeti je, da bi društva poslala svoje zastopnike na občni zbor, kolikor jim dopuščajo denarna sredstva, druga društva pa naj bi svoje želje izrazila pismenim potom preko župe, ki jih bo skušala po svojih delegatih na zboru uveljaviti.

Slovensko pevsko društvo Krakovo-Trnovo v Ljubljani si je izvolilo na svojem VIII. rednem letnem občnem zboru, ki se je vršil 9. oktobra t. l., naslednji odbor: A. Lokar, predsednik; J. Perdan, podpredsednik; F. Vidmar, tajnik; E. Kardelj, blagajnik; I. Skuk, arhivar; odborniki: B. Pirkovič, I. Šavs, V. Breskvar in F. Trinkavs.

Slike pevskega zbora, zato prosimo včlanjena društva, da pošljejo župi po dva dobra, jasna primera, od katerih enega porabimo za reprodukcijo v «Zborih», drugega pa shranimo v župnem albumu. Tajnik:

Združeni ljubljanski moški zbori so na praznik Vseh svetih zapeli na pokopališču pri Sv. Križu Mendelssohnovo «Beati mortui» in Ferjančičevo «Nagrobno», na vojaških grobovih pa Pavčičevo «Spomladi vse se veseli» in Prelovčovo «Oj, Doberdob!». Petje bi bilo prav lahko enotnejše, ubranejšje, da so pevci omenjene skladbe vsak v svojem društvu temeljiteje naštudirali in se udeležili dopoldanske skupne vaje v Glasbeni Matici. Ljubljanska župa J. P. Z. naj zato že sedaj določi nagrobnice za prihodnje Vse svete in naj zahteva od društev, da jih tekom leta točno in zanesljivo naštudirajo. Pevci, ki pa nimajo zmisla za skupno petje in predpisanih nagrobnic ne znajo, naj se skupnih nastopov vseh ljubljanskih zborov ne udeležujejo! V tem oziru je treba enkrat napraviti red.

Pevski zbor Glasbene Matice v Ljubljani priredi prihodnjo pomlad koncertno turnejo na Češkoslovaško, kjer nastopi v Čeških Budjejevicah, Plznu, Pragi, Olomucu, Brnu in Bratislavi. Na povratku priredi zbor koncert tudi na Dunaju. Povsod bo izvajal zgodovinski, moderni in najmodernejši program slovenskih in jugoslovanskih skladb, poleg najboljših slovenskih narodnih pesmi. Turneje se udeleži 100 pevk in pevcev pod vodstvom mojstra ravnatelja Mateja Hubada.

Pevsko društvo «Ljubljanski Zvon» je nameravalo začetkom decembra prirediti koncert s sporedom ženskih in mešanih zborov iz naše nove zborovske literature. («Zbori», rokopisi.) Ker je pa itak preveč koncertnih prireditev in so po večini vse slabo obiskane, je koncert preložilo na začetek pomladi.

Slovensko pevsko društvo v Ptujju nekaj časa ni delovalo. Sedaj je zopet oživelo. Nastopilo je pri prireditvi Ciril-Metodovih podružnic. Nadejamo se, da kmalu nastopi s samostojnim koncertom in da si zopet pridobi sloves svojih tradicij. Jamstvo za to ima v svojem delovnem pevovodji Frasu.

Pevsko društvo «Lipa» v Litiji je priredilo dne 8. decembra t. l. koncert. Po večini je izvajalo Jerebove skladbe in Pavčičevo «Lenko». Sporeda nam ni poslalo.

Hrvatsko pjevačko udruženje «Lisinski» je dne 5. novembra t. l. praznovalo 40letnico, odkar je prvič javno nastopil priljubljeni zagrebški operni in koncertni pevec Ernest vitez Cammarotta, zaslužni član «Lisinskega», z vzorno uspehim koncertom, na katerem je pod vodstvom K. Baranovića izvajal zборе Čerepnjina, Bartoka, Křeneka, Kodalyja, Hindemitha, Axmana in Křižke. Izredno težak spored je zbor «Lisinskega» prednašal z največjo preciznostjo ter ga je kritika prištela po inteligenci, muzikalnosti in duhu, ki v njem vlada, med najboljše zборе v Evropi. Jubilant je na koncertu zapel arijo Eleazarja iz opere «Židovka», in «Zorko moja» iz opere «Porin» s svežim in toplim glasom, ki si ga je vkljub 69. letu starosti ohranil kot plod solidne, belkantistične šole. Cammarotto so počastili z venci in darili, publika ga je viharo aklamirala, kralj pa ga je odlikoval z redom Sv. Save III. razreda.

Hrvatsko pjevačko društvo «Zora» iz Karlovca, ki se šteje danes med najboljša hrvatska pevska društva, je koncertiralo v avgustu v Frankfurtu. Izvajalo je hrvatske, srbske in slovenske zborovske skladbe z velikim uspehom. Zbor je nastopal v hrvatskih narodnih nošah pod vodstvom svojega agilnega pevovodje Davida Meisla. Poleg «Kola» je tudi «Zora» v inozemstvu pridobila jugoslovanski zborovski glasbi ugled in spoštovanje.

Ob priliki proslave petdesetletnice obstoja Srbskega pevskega društva v Zagrebu se vrši v dneh 9. in 10. decembra letošnji kongres J. P. S. Na slavnostnem koncertu bo Srbsko pevsko društvo izvajalo v prvem delu cerkvene skladbe Mokranjca, Konjovića in Manojlovića, v drugem delu pa posvetne zборе Adamiča, Štolcerja, Odaka, Mokranjca in Gotovca. Na kongres bo poslala Ljubljanska župa J. P. Z. svoje zastopnike, udeležje naj se ga pa tudi odposlanci posameznih v Zvezi včlanjenih pevskehih društev in zborov! Vabila s podrobnim sporedom kongresa so pravočasno prejeli.

Zgodovina pevskih društev.*

Pevsko društvo »Ljubljanski Zvon« v Ljubljani je bilo ustanovljeno leta 1905. in je v začetku svojega življenja — kot vsa slovenska pevška društva — služilo predvsem narodni probudi s prirejanjem narodnih veselice in s sodelovanjem na narodnih slavljih. S prvim poskusom koncertnega udejstvovanja je začel med svetovno vojno umrli učitelj Vašče, ki je zbor »Ljubljanskega Zvona« leta 1910., v dobi najhujše avstrijske reakcije nasproti kipečemu nacionálnemu pokretu Slovencev, vodil v prestolico kraljevine Srbije v Beograd. Društvo je bilo takrat gost kralja Petra in regenta Aleksandra, njegov izlet v Beograd je pomenil važno srčno zblizanje dveh plemen, hrepenečih vzporediti svojo duševnost v skupni državi. Slovenska pesem je bila posredovalka. Zaradi izleta v Beograd je moralo društvo pretrpeti marsikatero šikano avstrijskih vladnih krogov in bati se je bilo njegovega razpusta. Po Vaštetovem odhodu v Trst je prevzel artistično vodstvo »Ljubljanskega Zvona« tedanji zborovni namestnik Mateja Hubada v Glasbeni Matici, pevovodja Zorko Prelovec. Z njegovim nastopom je društvo jadrno preokrenilo v čisto umetniško smer. Idealnemu pevovodji se je bilo spočetka boriti ne le proti zastarelim nazorom počitalniške dobe, njemu je pripadla naloga, da je iz skromnih sredstev in kljub predhodkom proti koncertnemu petju v lastnem pevskem organizmu izklesal z brezprimerno požrtvovalnostjo in polnim osebnim žrtvovanjem pevski zbor in ga je tekom 17 let privedel do sedanje višine. Pod njegovim vodstvom je zbor »Ljubljanskega Zvona« (moški, ženski in mešani) priredil do danes 51 koncertov v Ljubljani, po Sloveniji v Rogaški Slatini, Laškem, Rimskih Toplicah, Hrastniku, Zagorju, Trbovljah, Kranju, na Viču in v Kočevju, zunaj Slovenije v Beogradu in Zagrebu. Izvajal je novejšo umetne skladbe slovenske, hrvatske in srbske zborovske literature, posebno pazljivo pa je posvečal tudi izvajanju jugoslovenskih narodnih pesmi. — Razširjene meje ožje domovine so zahtevale širše udejstvovanje »Ljubljanskega Zvona«. Društvo je leta 1920. odpomoglo pomanjkanju dobrih zborovskih skladb s tem, da je začelo izdajati skladbe, od leta 1925. dalje pa izdaja glasbeno revijo »Zbori«, ki jo ureja Zorko Prelovec, in prinaša moške, ženske in mešane zборе srbskih, hrvatskih in slovenskih skladateljev ter je ta revija razširjena po vsej državi SHS, po Primorju in celo v Ameriki. Že dve leti ima list tudi prepotrebno književno prilogo. — Zastavo pevskega društva »Ljubljanski Zvon« je kralj Aleksander odlikoval z redom Sv. Save IV. razreda.

Pevsko društvo »Zvon« v Trbovljah je bilo ustanovljeno leta 1895. Prvemu odboru je predsedoval Pankracij Gregorc, prvi zbor je štel 11 pevcev. Po ustanovitvi je bila »Zvonova« naloga v Trbovljah, kjer so tužci z vsemi mogočimi sredstvi raznarodovali ljudstvo, predvsem vzbujati in ustvarjati narodno zavest. V tej propagandni in boriteljski dobi so iz ust Zvonašev mogočno donele pesmi »Mi smo, mi!«, »Mi vstajamo!«, »Mladini!«, »Zvezna«, »U boj!«, »Jadransko morje«, »Slovenec i Hrvat« itd. Leta 1894. je »Zvon« pristopil kot član k ljubljanski Glasbeni Matici, povečal je moški zbor, ustanovil ženski in mešani zbor ter imenoval za svoja častna člana Petra Erjavca in Ferda Roša. Leta 1896. se je društvo preosnovalo v »Pevsko in tamburaško društvo Zvon« z izpremenjenimi pravili. Društvo je šele leta 1910. proslavilo 15letnico svojega obstoja z jubilejnim koncertom, izpremenilo zopet pravila, opustilo tamburaški zbor in se

* Pod to rubriko bomo odslej priobčevali kratko zgodovino naših pevskih društev, da jo otmemo pozabnosti, kajti stara generacija pevcev lega v grob in malo društev ima urejeno kroniko. Za danes priobčujemo zgodovini dveh »Zvonov«, v bodoče pridejo na vrsto druga društva, če nam bodo seveda njihovi tajniki poslali podatke. Upanja imamo malo, ker so tajniki pevskih društev v uredništvu »Zborov«, kar se tiče dopisovanja, po dosedanjih izkušnjah — z redkimi izjemami — prav slabo zapisani. Naj se poboljšajo! — Po možnosti bomo prinašali tudi slike zborov. O p. u r e d.

nazvalo zopet »Pevsko društvo Zvon«. Leta 1912. je pristopilo k Zvezi narodnih društev za Štajersko in Koroško, leta 1914. je izvolilo P. Feštajna za svojega častnega člana. Po vojni je »Zvon« zopet oživel in začel pridno gojiti zborovsko petje v moškem in mešanem zboru, praznoval je leta 1920. društveno 25letnico in 1925. društveno 30letnico z resnimi pevskimi koncerti. Povojna razvojna doba »Zvona« je umetniško-ustvarjajoča, petje se goji kar umetnosti same, zbor je discipliniran, izpopolnjen in si nalaga težke naloge. Njegov artistični vodja je že lepo vrsto let pevovodja Oskar Moll, pod čigar vodstvom prireja »Zvon« redne koncerte in je sodeloval na vseh velikih koncertih Zveze slovenskih pevskih zborov, oziroma Ljubljanske župe J. P. Z. v Ljubljani. — Posebno naklonjen je »Zvonu« skladatelj Emil Adamič, ki mu je poklonil več izvirnih skladb. Društvo šteje danes 40 izvršujočih članov (22 pevk in 18 pevcev) ter 67 podpornih članov, v arhivu ima 76 mešanih in 90 moških zborov. Letošnji odbor: Inž. P. Verbič (predsednik), I. Deželak (podpredsednik), F. Lavrini (tajnik), F. Perme (blagajnik), F. Cukjati (arhivar); odborniki: Grilčeva, Alfaić, Moll in Ravnikar. Društvena uprava funkcionira brezhibno.

Glasbeni listi.

»Pevec.« Glasilo Pevske Zveze. Št. 9.—10. V. Vodopivec je v uvodnem članku orisal življenjepis in skladateljsko delovanje Ivana Laharnarja, A. Dobronić razkriva v razpravi »Riječ o obradbi i harmonizaciji pučkih melodija svoje stališče o imenovanem problemu. Slede običajne rubrike: Vestnik Pevske Zveze. Iz naših okrožij. Iz koncertnega življenja. Nove skladbe. Iz glasbenih listov. Razne vesti. List krasi slika godbe dravske divizije z višjim kapelnikom dr. J. Čerinom. V glasbeni prilogi objavlja A. Dobronić tri priredbe hrvatskih narodnih pesmi. — »Pevec« pohvalno vrši svojo nalogo, je vzoren učitelj in vzgojitelj v »Pevski Zvezi« včlanjenih zborov in si je pod novim urednikom dr. A. Dolinarjem v splošnoglasbenem oziru znatno razširil obzorje. Svojemu tovarišu želimo le še mnogo naročnikov in podpornikov!

»Cerkveni glasbenik.« Vsebinska št. 9. in 10.: Dr. F. Kimovec, Slovensko cecilijanstvo; dr. Jos. Mantuani, Janez Pierluigi iz Palestrine; Fran Ferjančič, Monsignor Mihael Arko; Anton Jobst, Prijatelj »Cerkvenega glasbenika«; Roman Pahor, Zopet dvojice novih orgel; Ivan Mercina, Priporočljiva omejitev v uglaševanju cerkvenih zvonil; Franc Kramar, Katere stare cerkvene pesmi z napevi sem zapisal med slovenskim narodom? Vinko Vodopivec, Avtorsko pravo; Franc Klančnik, Organist ali cerkvenik; Orgle v mariborski škofiji; Koncertna poročila; Dopisi; Oglasnik za cerkveno in svetno glasbo; Naši glasbeni listi; Razne vesti; To in ono; Darovi za »Cerkveni glasbenik«; Glasbeno zrnje; Listnica uprave; Naše priloge; Glasbena priloga obsega osem strani in prinaša skladbe Klemenčiča, dr. Dolinarja in Antona Jobsta.

»Sveta Cecilija.« Sv. 6. Vsebinska: Dr. Ant. Goglia, Hrvatski glazbeni zavod u Zagrebu; Dr. Jos. Vajs, Novo izdanje staroslavenskog misala; Dr. Jos. Mantuani, Francišek Ksaver Križman; Iv. Kokot, Čestitajmo i mi Donu Mocquereau-u!; L. Šafranek-Kavić, Ernest vitez Cammarota; Dr. J. Andrić, Drugo operno djelo Luje Šafraneka-Kavića; Iv. Jagodić, Crkveno pjevanje u Pagu; Kalper, Koncertna sezona u Splitu; L. Šafranek-Kavić, Početak jesenske sezone u Zagrebu; Janko Barle, Božične igre u Južnoj Srbiji. Pod običajnim rubrikami sledi nebroj vesti, dopisov, poročil itd. V glasbeni prilogi je objavljenih 5 cerkvenih skladb Rudolfa Taclika, Franje Pokaza in dr. Fr. Mlinarja-Cigaleta. »Sveto Cecilijo« ponovno priporočamo v naročbo vsem pevskim društvom in prijateljem glasbe. Nudila jim bo jasen razgled po širnem glasbenem svetu!

»Gledališki list« je ob začetku sezone pod uredništvom Otona Župančiča in v izdaji uprave kr. narodnega gledališča zopet začel izhajati. Cena vsaki številki je 4 Din, abonenti dobivajo list zastonj. Za boljše razumevanje v drami in operi uprizorjenih in izvajanih del je bil gledališni publiki

prepotreben. Posetnikom opere so bili Balatkov članek, francoski in germanski «Faust», Stritofovo razmotrivanje o Prokofjevi operi «Zaljubljen v tri oranže» in M. Poličeva razlaga Konjovičeve opere «Miloševa ženidba» gotovo dobrodošli.

«Glazbeni vjesnik.» Mjesečnik za promicanje glazbene kulture. Glasilo Hrvatskega Pjevačkoga Saveza v Zagrebu. Mažuraničev trg 16/I. Urednik: dr. Pavao Markovac. Letna naročnina le 25 Din. Št. 10.: O našim pučkim popjevkama. O padanju intonacije kod zborova bez pratnje, uzroku ovoga i načinu da se spriječi. Kazalište. Koncerti. Iz uredništva. Vijesti Hrv. Pjev. Saveza. Naša društva. Sitne vijesti. List prinaša pogodeno sliko dr. Božidara Širole. — Naše pevovodje opozarjamo zlasti na članek dr. P. Markovca «O padanju zborova». «Glazbeni vjesnik» toplo priporočamo v naročbo našim zborom!

«Jugoslavenski muzičar.» Št. 10., 11. skrbi v organizacijskem pregledu za reševanje vprašanj v organizaciji Saveza muzičara, v glasbenem pregledu poročja M. Bravničar o operi «Zaljubljen v tri oranže», F. X. Pauer o glasbenem življenju na Reki, L. M. Rogouovski oglašja zanimiv poziv «Drugovima, slavenskim muzičarima!», dr. B. Širola piše o Josipu Šolceru-Slavenskem, A. P. Bersenjev «O bolgarski muziki». Redakcija lista je v Zagrebu, kino Music-Hall, letna naročnina znaša 48 Din.

«Hrvatska narodna pjesma.» Mjesečnik za promicanje hrvatske narodne glasbe prinaša v zadnjih zvezkih rektorja F. Lhotke moški zbor «Banda udarala» po hrvatskih narodnih motivih, efektno, dasi ritmično enolično skladbo, dalje J. Caničeve priredbe hrvatskih ter B. Berse dalmatinskih narodnih pesmi za moški zbor.

«Kulisa.» Časopis za kazalište, kino, variete, društvo i šport. Izhaja v Zagrebu, Samostanska ulica 9. Celoletna naročnina 100 Din. Po vsebini in opremi priporočila vredna revija.

«Razgled.» Slovenska družabna revija. Uprava v Ljubljani, Selenburgova ulica št. 7/II. Celoletna naročnina 80 dinarjev. List posveča veliko pažnjo tudi gledališču, je bogato ilustriran in zasluži, da ga naroči vsaka družina.

«Věstník pěvecký a hudební.» Glasilo Pěvecké Obce Československé, se poleg člankov o spominih na Karla Bendla, o dr. Vaclavu Matysu, † J. O. Černýju in br. Krande posveča predvsem pripravam za češki pevski festival o Veliki noči 1928. v Pragi.

«Tempo.» Listy Hudební Matice. Redaktorja Boleslav Vomačka in Stanislav Hanuš. Letnik 1927., št. 1. Dosedanji Listy Hudební Matice so si izvolili naslov «Tempo». Poleg priobčene pesmi Ant. Sove poročja Vomačka o glasbenem festivalu v Frankfurtu, dr. Božidar Širola podaja informacije o svojem oratoriju sv. Cirila in Metoda, Mirko Očadlik kritično presoja pomen skladateljskega dela Karla Bendla, dr. Vlastimil Blažek opisuje pomen Bertramke za stvarjanje Mozarta. V ostalih rubrikah je zbranih nebroj glasbenih vesti, tikajočih se češke in inozemske glasbe. — Druga številka «Tempa» je posvečena jugoslovanski glasbi. Dr. M. Milojević je prispeval s člankom «Současný stav hudební kultury srbské», dr. B. Širola poročja o hrvatskem glasbenem življenju, A. Lajovic pa piše o krizi v slovenskem glasbenem življenju. Bogata številka je opremljena na naslovni strani z Meštrovičevy sliko «Glasba», v prilogi pa prinaša tudi slike dr. M. Milojevića, P. Konjovića, St. L. Hristića, dr. B. Širole, J. Šolcerja-Slavenskega, M. Tajčevića, A. Lajovica, E. Adamića in L. M. Škerjanca. — Prvak čeških glasbenih listov naj prejme za propagandno številko jugoslovanske glasbe odkrito priznanje!

«Hudební výchova» št. 7., 8. in 9. imajo zanimivo vsebino. Poročajo o mednarodni glasbeni razstavi v Frankfurtu, o glasbi na bolgarskem konservatoriju v Sofiji, o glasbi v ruskih legijah, o Karlu Bendlu, o Bertranki kot bivališču Mozarta v Pragi, o indijski godbi itd. List vestno zasleduje v drobnih poročilih razvoj glasbenega življenja na Češkoslovaškem in v inozemstvu.

Nov glasbeni list. Prejeli smo naslednji oklic: Potpisani su odlučili, da u svojoj redakciji pokrenu jedan stručni muzički časopis pod imenom «Muzika», koji će izlaziti svakog prvog u mesecu v Beogradu, počev od 1. januara 1928.

godine. «Muzika» će biti stručni časopis, koji će se interesovati svima pitanjima muzičke umjetnosti i kulture. Stoga će donositi članke, eseje i naučne studije posvećene muzičkoj prošlosti i problemima tradicionalističkog shvatanja, isto kao što će se sa osobitim interesom baviti i pitanjima modernijih pravaca. «Muzika» će imati i zaseban deo posvećen muzičkom životu u celoj našoj otadžbini, kao i muzičkom životu u velikim svetskim muzičkim središtima, prvenstveno slovenskim. Kao stručno glasilo ono će vrlo rado otvoriti svoje stupce, pa eventualno i zasebne rubrike i ustanovama koje rade na podizanju i razvijanju muzičke umetnosti u nas. «Muzika» će s vremenom na vreme i pojedine cele brojeve posvećivati kakvom važnom pitanju, ili ču, toga radi izdavati zasebne veske. «Muzika» će stručno ocenjivati sve muzičke publikacije dostavljene redakciji na prikaz. Zauzimaće se da kompozicije domaćih autora budu i izvedene (u zemlji ili na strani), pa eventualno i na intimnim muzičkim sastancima u redakciji. «Muzika» će u svakom broju imati i muzički dodatak — naime četiri strane notnog teksta, štampan najmodernijom tehnikom. «Muzika» će strogo voditi računa o stilu i načinu izlaganja u natpisima koje štampa. Isključuje svaku polemiku lične prirode, jer «Muzika» hoće da bude objektivno stručno glasilo. «Muzika» će za sada izlaziti u 2000 primeraka oktavnog oblika, a prilozi u njoj biće štampani prema želji pisca, ćirilicom ili latinicom. «Muzika» će honorisati svoje saradnike s tim da će muzički dodatak ostajati svojina autorova. Veličinu honorara za prvo vreme nemoguće je odrediti, jer će ona zavisiti od prihoda koje list bude imao. Docnije će se odrediti stalni honorar po strani (odnosno tabaku). Potpisani se nadaju, da godišnja pretplata za «Muziku» ne će iznositi više od 100 dinara (odnosno 50 i 25 dinara za pola i četvrt godine). Redakcija u Beogradu, Nemanjina ul. 24. Potpisani: Dr. Miloje Milojević, Kosta P. Manojlović, Rikard Schwarz.

«Nova Muzika». Z novim letom začne izhajati v založbi ljubljanske Glasbene Matice dvomesečnik «Nova Muzika». Uredništvo lista je prevzel skladatelj Emil Adamić. Dvomesečnik bo posvečen v prvi vrsti novi vokalno-instrumentalni in instrumentalni glasbi, ki je s prenehanjem «Novih akordov» ostala brez pobude in zaščite. Ves ta čas, t. j. skoro 15 let, kar pomeni v razvoju glasbe, zlasti v sedanjih dobi, velikanski korak naprej. Slovenci pa tudi Hrvatje in Srbi, z malimi izjemami, nismo videli nikakih tiskanih klavirskih skladb, le dvoje ali troje zvezkov solospjevov v izdaji Glasbene Matice, še manj pa skladb za razne druge instrumente. Po pravici tožijo naši pevci-solisti, naši pianisti in vijolinisti ter ljubitelji drugih instrumentov, da so v veliki zadregi pri sestavljanju programov za svoje produkcije in koncerte in morajo, hočeš-nočeš posegati po tujem blagu, ker novega domačega nikjer ni. Z enako pravico se pritožujejo naši skladatelji, videč, da njihovih skladb nihče ne objavlja. Preden pridejo v tisk, lahko mine leto in več, a v sedanjih dobi rapidnega glasbenega napredka zastare skoro čez noč. In vendar hočemo tudi mi korakati z novo muziko novim ciljem nasproti. Pri konservativno orijentirani naši publikli bo morda spočetka «Nova muzika» zadela ob upor, toda naš mladi, borbena ubrani naraščaj hoće nova pota, hoće med svet, mora živeti z živimi. Tudi veliki glasbeniki preteklih dob so bili za svojo široko okolico revolucionarji; danes pa so le etapa na neskončnem potu glasbe k novim, velikim ciljem. S spoštovanjem gremo mimo njih — naprej. — «Nova Muzika» hoće sedaj odpomoči produktivnim in reproductivnim umetnikom ter glasbenim ljubiteljem. Dati hoće solistom vseh panog novo, dobro umetniško gradivo, za napredkom hrepenečim skladateljem zatočišče in prostor za objavo njihovih novih umotvorov, široki publikli vpogled v novo ustvarjanje in preorijentacijo v moderni smeri. — «Nova Muzika» bo izhajala spočetka vsaka dva meseca na 16 straneh v formatu «Novih Akordov» ter bo imela glasbeno-književno prilogo. V prvem zvezku, ki izide v začetku januarja prihodnjega leta, bo objavila solospjeve s klavirjem skladateljjev: L. M. Škerjanca, Matije Bravničarja, Marija Kogoja, Slavka Osterca ter klavirski skladbi Mihovila Logarja in Srečka Koporca, glasbeno-književna priloga pa članke o novih glasbenih smereh itd. — Predvidena naročnina za vse leto bo znašala 60 Din. Uredništvo in upravnništvo šta v Glasbeni Matici v Ljubljani.

Nove skladbe in izdaje.

Božični dar naši klavirski mladini! V založbi pevskega društva «Ljubljanski Zvon» izide še pred prazniki Deset povesti za našo klavirsko mladino, skladatelja Vasilija Mirka. Zbirka lahkinih rondojev na podlagi narodnih pesmi: O čuku in sovi, o črnem kosu, o samotnem potniku, o barčici na morju, o rožmarinu, o rožicah na polju, o veselem pastirčku, o škrljančku, o meglici nad jezerom, o vojaškem bobnu. Zanimiva edicija bo naprodaj v vseh knjigarnah, naroča se pa lahko tudi pri založniku, pevskem društvu «Ljubljanski Zvon» v Ljubljani.

V založbi Ljubljanske župe J. P. Z. so izšle sledeče skladbe: Moški zbori: E. Adamič: «Slovo», nagrobna (cena partituri 1 Din), St. Premrl: «Blagor mu», nagrobna (1 Din), E. Adamič: «Čuj nas zemlja! (1 Din), «Ti in jaz» (1 Din), «Kje si svoje lice umila? (1 Din), «Zdravica» (1 Din); F. Juvanec: «Molitev neodrešenih» (1 Din); «Budnica» (1 Din); E. Adamič: «Oče naš» (1 Din). — Mešani zbori: E. Adamič: «Šest narodnih pesmi» (4 Din), «Vso noč pripotoči» (1 Din). Po navedenih cenah dobe skladbe le v Ljubljanski župi J. P. Z. včlanjeni zbori, za nevčlanjena društva je cena dvojnja; E. Adamičev «Oče naš» stane zanje 4 Din. Skladbe razpošilja Ljubljanska župa J. P. Z.

«**Sveta noč!**» Uglasbil dr. Gustav Ipavc, za dvoglasno petje s klavirjem priredil Josip Pavčič. Založba «Jug», Ljubljana. Iskrena pesmica za otroke, primerna za božični večer in božične prireditve. Dobi se v vseh knjigarnah in pri Jugoslovanski Matici v Ljubljani. Naj izrine iz naših družin nemške božične pesmi! Cena partituri 7 Din.

«**Slava delu!**» Delavska himna, na besedilo Engelberta Gangla uglasbil Zorko Prelovec. Založilo in izdalo pevsko društvo «Ljubljanski Zvon». Cena partituri 1 Din. Učinkovit in hvaležen moški zbor!

Josip Pavčič: «**Lenka**», mešan zbor s klavirjem na Oton Župančičevo besedilo iz «Cicibana». Založilo pevsko društvo «Ljubljanski Zvon». Cena skupni partituri 12 Din, zborovski 1 Din. — Ponovno priporočamo društvom to dražestno skladbo v nakup in izvajanje!

«**Pastirci iz spanja**» 16 božičnih pesmi. Cvekovi, Gerbičevi, Vavkovi in drugi napevi. Za mešani zbor uredil Josip Sieherl, organist v pokouju. Založila Jugoslovanska knjigarna v Ljubljani. Cena partituri 36 Din, glasovom po 6 Din. Zbirka skromnih in v silno skromno harmonično obleko odetih starih, nekdaš priljubljenih božičnih pesmi, ki bo pa našla pri vseh, naši novi, moderni cerkveni glasbi nedostopnih organistih lepo število oboževalcev. Za zelo šibke zборе — dobra hrana in nič več!

«**Kraljici miru**» Tri Marijine pesmi za soli in mešan zbor s spremljevanjem orgel zložil P. H. Sattner. Založil ljubljanski frančiškanski samostan. Cena partituri 20 Din. — Tri lepe, po obsegu daljše, zelo blagoglasne, pevne pesmi, ki bodo dobrim cerkvenim zborom brez dvoma všeč. Mi jih radi priporočamo!

V založbi pevskega društva «Ljubljanski Zvon» v Ljubljani so izšle in so naprodaj sledeče skladbe:

1. Anton Lajovic: *Pesmi s m o t e*, solospeli s klavirjem. (Partitura 10 Din.)
2. Trije moški zbori (Adamič, Rožanc, Prelovec). (Partitura 10 Din.)
3. Emil Adamič: *Pet veselih pesmi* za moški zbor. (Partitura 12 Din, glasovi po 1 Din za dve strani.)
4. Emil Adamič: *Pet ženskih dvosplovov* (zborov) s klavirjem. (Partitura 25 Din, glasovi po 1 Din za dve strani.)
5. Stanko Premrl: *Štirje ženski zbori* s klavirjem. (Partitura 25 Din, glasovi po 1 Din za dve strani.)
6. Emil Adamič: «*P o j e z e r u b l i z ' T r i g l a v a*», mešan zbor. (Partitura 1 Din.)
7. Emil Adamič: *Osem lahkih moških zborov*. (Partitura 20 Din, posamezne partiture po 1 Din za dve strani.)
8. Zorko Prelovec: «*O j . D o b e r d o b*», «*K a j m i n a v c a p l a n i n ' c a*», Moška zbori. (Partitura 1 Din.)

9. Emil Adamič: «*J e p a d a v i s l a n ' c a p a l a*», moški zbor z bariton solom; Oskar Moll: «*N ' c o j j e p a l e p v e č e r*», moški zbor. (Partitura 2 Din.)

10. Zorko Prelovec: «*H i š c a p r i c e s t ' s t o j i*», moški zbor. (Partitura 1 Din.)

11. Josip Pavčič: «*G o z d i č j e ž e z e l e n*», narodna nagrobna za moški zbor. (Prva kupljena partitura 5 Din; za ves zbor po 1 Din 50 p.)

12. Zorko Prelovec: «*S l a v a d e l u*» Delavska himna za moški zbor. (Partitura 1 Din.)

13. Josip Pavčič: «*L e n k a*», mešan zbor s klavirjem. (Skupna partitura 12 Din, zborovska 1 Din.)

Dovolj velika izbira zborov za izvežbane, pa tudi za manj izvežbane pevske zборе po izredno nizkih cenah!

Opera in koncertna kronika.*

Koncertno sezono je otvoril priljubljeni operni tenorist Marij Šimenec iz Zagreba s samostojnim koncertom, na katerem je pel stare solospeli in operne arije. Spored: je bil malo zanimiv, pokazal je le koncertantov zmogovit tenor. Zanimanje za Šimenčev koncert je bilo veliko, dvorana razprodana prav tako kakor na koncertu vijolinkega virtuozja Jana Kubelika, velikega mojstra tehnike, čigar prednašanju pa je vseeno manjkalo globine in izrazitosti. Na sporedu je imel skladbe starejšega izvora; Bacha, Beethovna in svoj koncert v B-duru ter par na efekt proračunjenih točk. Sodobnih skladb nismo čuli. Virtuoz je bil deležen navdušenega priznanja številne publike. — Koncem oktobra je Ljubljano posetilo zagrebško pevsko društvo «Kolo», ki je v veliki unionski dvorani izvajalo dr. B. Širolin oratorij «Život i spomen slavnih učitelja, svete braće Cirila i Metodija; apostola slavenskih», s katerim se je proslavilo na mednarodnih glasbenih svečanostih v Frankfurtu. Okoli 100 pevcev in pevk broječi zbor «Kola» je svojo težko nalogo rešil zelo častno. Delo je izvrstno naštudiral in dirigiral prof. Střečko Kumar, v napornih solističnih partijah so sodelovali Križaj, Betetto, dr. Benković in Klasić. Koncert je bil zelo dobro obiskan, izvajalci nagrajeni z burnimi aplavzi. «Glasbena Matica» je «Kolu» poklonila venec, z vencem pa je počastila navzočega skladatelja dr. B. Širola Ljubljanska župa J. P. Z. «Kolo» smo v Ljubljani pristrčno sprejeli. Na kolodvoru so ga čakala vsa ljubljanska pevska društva in so ga z godbo nar. žel. glasbenega društva «Sloga» spremila v mesto. — Sredi novembra se je vršil samostojni koncert zagrebške primadone Zdenke Zikove. Tvoril je po sporedu precejšnjo razliko od koncerta njenega partnerja Šimenca. Umetnica je prednašala poleg klasičnih tudi solospeli moderne koncertne literature. Za Ljubljano so bile novost pesmi Riharda Straussa, Křičke, Duboisja, Debussyja, de Fallo ter arija iz Puccinijeve opere «Turandot». Na sporedu so bili zastopani tudi jugoslovanski skladatelji Lajovic, Gotovac, Josefovič, Gotovac in Škerjanc. Zikova je glasovno pokazala vse svoje vrline, odlikovala se je pa tudi kot vzorna interpretinja koncertnih skladb. Obisk njenega koncerta je bil žal pičel. — Med važne in umetniškega užitka polne večere spada gotovo koncert Zikovcev, ki so nas seznanili z dvema komornimi deli sodobne muzike s Schulhoffovimi plesnimi komadi in Škerjančevu Sonatina da camera v dveh stvkih ter s Sukovim kvartetom op. 11. Izvajanje teh del je bilo mojstrsko po tehnični plati, po stilnem razumevanju podanih del, po prozorni tematiki in diferencirani dinamiki. Temperamentna igra Zikovcev je publiko razvnela do neponehujočih aplavzov. — Na narodni praznik, dne 1. decembra se je vršil običajni novinarski koncert, na katerem je operni orkester pod taktirko kapelnika Balatke izvajal V. Novakovo «Slovaško suito», Sancinov komorni trio (Sancin, Matz, Maršičeva) L. v. Beethovna Trio op. 11. v B-duru, pela operna pevka Vera Majdičeva L. M. Škerjančevu «Večer soparen bo» in A. Lajovčevu «Zavceta je roža». Nastopila sta tudi mešani zbor Glasbenega društva «Ljubljana» pod pevovodjo dr. A. Dolinarjem in mešani zbor «Ljubljanskega Zvona» pod Z. Prelovcem. Na koncertu sta prejela krst mešana zbori

Obširno poročilo o ljubljanski operi smo morali odložiti na prvi zvezek prihodnjega leta. Op. ured.

dr. Dolinarjeva «Mavrica» in Adamičeva «Preizkušena zvestoba» (oba iz «Zborov»), med vsemi točkami je najbolj ugaljala J. Pavčičeva «Lenka». Funkcijo izvrstnega klavirskega spremljevalca je ves večer opravljal kons. prof. Janko Ravnik. Novinarski koncert se je veselil mnogobrojne obiska, prav tako koncert orkestra muzike kraljeve garde dne 3. decembra t. l., ki je po svoji kvantitativni in kvalitativni sestavi eden najmočnejših orkestrrov srednje Evrope. 120 godbenikov je pod vodstvom višjega kapelnika podpolkovnika D. F. Pokornyja prednašalo Kalinikova sinfonijo v g-molu, Milojčičeve «Vaške scene», Dvořákov «Opoldansko čarovnico», Gotovčev «Sinfonijsko kolo» in Čajkovskega «Slavnostno uverturo 1812». Uspeh koncerta je bil velik.

Uprava kr. narodnega gledališča v Ljubljani je s sodelovanjem pevskega zbora Glasbene Matice proslavila podpis prijateljske zveze med francosko republiko in našo kraljevino dne 21. novembra t. l. s slavnostno prireditvijo v opernem gledališču. Govorila sta pesnik Oton Župančič in zastopnik francoskega poslanstva v Zagrebu, Marseljezo in našo državno himno je zapel moški zbor Glasbene Matice s spremljevanjem orkestra, operni orkester je prednašal Bizetovo uverturo «La Patrie», drama je igrala dejanje iz «Cyrano de Bergerac», opera pa je dala «Valpurgino noč» iz Gounodovega «Fausta».

L. Šafranek-Kavičeva nova, narodnolegendarna opera v treh dejanjih «Medvedgradska kraljica» je dosegla na premijeri v zagrebski operi dne 29. septembra 1927. velik uspeh. Kritika ji obeta, da se bo stalno obdržala na repertoarju. Pod nekoliko ostrejšo kritično lupo je novo opero gledal dr. Pavao Markovac v «Glazbenem vjesniku».

Beograjska opera ima na repertoarju Čajkovskega «Pikovno damo», Musorgskega «Borisa Godunova», Rossinijevega «Seviljskega brivca» in Delibesovega baleta «Coppelia».

Razno.

Jugoslovenski glasbeni festival v Pragi. Češka Filharmonija v Pragi in pa češki konservatorij v Pragi sta v dneh 4., 5. in 6. novembra 1927. iz lastne inicijative priredila jugoslovenski festival, obsegajoč tri večere. Bila je to prva prilika, da so južnoslovenski skladatelji strnjeno nastopili v zunanem svetu, v Pragi, ki je v muzikalnih stvareh gotovo eden izmed najkompetentnejših svetovnih forumov. Sodobna jugoslovanska glasba, izvajana na tem festivalu, je pri tem svojem prvem koraku v svet dosegla zelo simpatičen sprejem in prav časten uspeh, katerega smo v znatni meri bili deležni tudi mi Slovenci. Z ozirom na znamenitost tega za nas prvovrstnega kulturnega dogodka, prinašamo spored festivala.

Prvi večer festivala je Božidar Širola, ki je s svojim oratorijem «Sv. Ciril in Metod» dosegel na internacionalnem festivalu v Frankfurtu tako močan uspeh, predaval o zgodovini južnoslovenske glasbe.

Drugi večer, ki ga je priredil praški konservatorij, je bil posvečen naši komorni glasbi in je imel naslednji spored: 1.) L. M. Škerjanc: Sonatina da camera za godalni kvartet (1. stavek); 2.) Anton Dobronić: Moja pjesma za klavir, flavto, oboe, klarinet, fagot in lesni rog (1. stavek); 3.) Peter Konjović: Hajdučka za čelo in klavir; 4.) Milivoj Crvčanin: Tri pesmi; 5.) Krsto Odak: Godalni kvartet; 6.) Josip Š. Slavenski: Sa sela.

Tretji večer je priredila v vrsti svojih orkestralnih abonmentnih koncertov Češka Filharmonija pod vodstvom Nika Štritofa. Spored je bil naslednji: 1.) Božidar Širola: Otmica, suita; 2.) Josip Štolcer-Slavenski: Notturmo; 3.) L. M. Škerjanc: Koncert za orkester v dveh stavih; 4.) Emil Adamič: Iz suite «Ljubljanski akvareli» (stavek «Pri Sv. Križu») in iz suite «Moja mladost» (stavka «Mož z medvedom» in «Bajka»); 5.) Ante Dobronić: «Erotica» iz simfonične pesmi «Karneval»; 6.) Anton Lajovic: «Caprice» za veliki orkester.

Kritike praških listov so o festivalu pisale takole:

«Česke Slovo» omenja, da se jugoslovenska komorna glasba, ki je bila zastopana na koncertu skoraj po samih modernih skladateljih, razvija v pravo narodno umetniško produkcijo. Obstoje pa še precejšnje kvalitete razlike med

Srbi, Hrvati in Slovenci. Severnejši Slovenci in Hrvati so v primeri s Srbi naprednejši. Jugoslovensko glasbeno ustvarjanje pa kaže očitno tendenco, da se prerije na višino drugih narodov in doseže sodoben svetovni format.

Skladatelj P. Konjović se giblje v smeri ljudske glasbe, dr. Širola je blizu sintezi domače tradicije z modernizmom. Štolcer-Slavenski pa je samo snovno zvezan z domačim svetom, dočim pripada glasbeno k najskrajnejši moderni. Najdalje na levi je Slovenec L. M. Škerjanc, najmlajši med skladatelji, Jugosloven, ki je bil kulturno vsekdar najbližji ne le Dunaju, ampak tudi Pragi. Med impresioniste šteje kritik skladatelje Odaka in Adamiča. Dirigent Niko Štritof je po sodbi poročevalca zvest tolmač svojih rojakov v vseh njihovih smereh in oblikah.

Kritik «Narodnih Listov» opozarja v začetku na kvalitativne razlike med slovensko, hrvatsko in srbsko glasbo. O Hrvatih pravi, da so pod vplivom francoskih in ruskih impresionističnih smeri, dočim slovenska glasba priča, da so ji bili učitelji Čehi in da so skladatelji goreče proučevali klasično in romantično godbo. O Slovencih piše: Slovenci so se nam predstavili z imeni, ki so za nas večinoma nova. Višek Škerjančevega dvostavkovskega koncerta je Preludij. Drugi stavek, «Scherzo», je živ in originalen v ritmiki, temperamenten v izrazu in briljantno instrumentiran. Emil Adamič je bil zastopan z odlomki dveh suit. Obe skladbi sta izrazito subjektivni. Prva je pisana v ljubki melodiki in v ansamblskem zvoku godalnih instrumentov ter krasno izraža nastroj v kaki ljubljanski cerkvi, kjer je skladatelj ostal sam s svojimi mislimi in refleksijami. «Mož z medvedom» ima živo izraznost, hkratu pa tudi humor in esprit. Obe skladbi sta srečno in duhovito instrumentirani. Instrumentalno vzbuja pozornost tudi «Caprice» Antona Lajovice, ki slušatelja zgrabi s svojim strastnim vrtincem izraznosti, razvijajoči se v naglem tempu in z občudovanja vredno enotnostjo, pri čemer skladatelj nikdar ne zmanjka diha. Niko Štritof je z lahko roko obvladal orkester in je dovršeno zadel značaj vsake skladbe ter jo podal slušateljem v kolikor mogoče najboljši formi. Kritik še dostavlja, da bi bil koncert lahko boljše obiskan, saj je Praga rada «slovanska» in se smatra za nekak center kulturnega življenja vseh Slovanov.

«Prager Tagblatt» imenuje Štritofa energičnega in smotrenega dirigenta, ki mu je glasba njegovih rojakov srčna zadeva. Najbolj hvali list skladatelja Škerjanca, o katerem pravi, da je najmodernejši med vsemi komponisti. Pohvalno omenja poročevalec tudi skladbi E. Adamiča in A. Lajovice «Capricio» za veliki orkester.

† Dr. Levin Polc, predsednik Hrv. pjevačkokg udruženja «Lisinski» u Zagrebu. Več kao akademik stupa u Hrv. pjevačko društvo «Kolo» nu god. 1910. nezadovoljan sa tadašnjim reakcionarnim vodstvom društva, a potaknut odličnim propagatorima slavenske zborne pjesme, slavnim zborom «Slavjanskoga» i udruženjem Moravskih učitelja istupa iz «Kola» sa 16 mladjih pjevača. Među ovima su Dr. Viktor Novak, Dr. Viktor Benković i operni pjevač Ernest vitež Cammarota. Oni osnivaju Hrv. glazbeni klub «Lisinski», a Polc mu je prvim predsjednikom. On je u prvim redovima u borbi za priznanje tog novog društva po tuđinskoj vlasti, koja ga smatra bespotrebim, a opasnim...

Predsjedničku čast u «Lisinskomu» vrši do 1912. god., a kasnije bude potpredsjednikom, dok 1924. opet ne bude izabran predsjednikom, koju čast drži do svoje smrti 11. septembra 1927.

Uvijek predan novim idealima, koje su si on i njegovi drugovi osnivajući «Lisinskog» zadali, a za koje u ono doba nije još došlo vrijeme, ostao je on vjeran do svog posljednjeg daha.

Doživio je još najveće priznanje za svoja nastojanja, a to jest, da su se i mnoga ostala društva u svim kulturnim centrima naše domovine ugledala u «Lisinski» i dala mjesta narodnoj našoj muzici na koncertnom podiju, priznala rad naših modernih kompozitora, a zorno pjevanje znala učiniti samo sebi svrhom i odijeliti ga od nacionalnih i stranačkih manifestacija, te prekinuti sa onda uvriježenim običajem, da zborni koncerti smiju biti samo uvod u plesove i pučke svečanosti. Umro je mlad i suviše rano, jer je i na tom polju imao još mnogo da poradi.

U jeseni 1921. vodi pokojni Pole «Lisinski» na turneju po Južnoj Srbiji ubirući trijumfe i krčeći staze narodnom kulturnom jedinstvu. Ko živ zagovornik uzajamnosti svih Južnih Slovena predsjeda on u oktobru 1925. kongresu Južnoslovenskih pjevačkih društava u Sarajevu.

Već posvema shrvan teškom bolešću, a gotovo slijep, ali duševno nadasve živ i budan vodi on u junu 1927. «Lisinski» na proslavu «Tomislava» u Varaždin. U julu bje ponovno izabran predsjednikom, a još par dana pred smrt sastavlja on program za rad svog društva u ovoj sezoni.

«Lisinski» gubi u njemu veoma mnogo. Svog neumornog vodju i vjernog druga, koji je bio nada sve pun pouzdanja i vjere u moć i vrijednost naše nacionalne pjevačke kulture. Blag mu spomin!

Nova muzika za Gundulićevu «Dubravku». Uprava Narodnog kazališta u Zagrebu slaviti će u ovoj sezoni (u februaru 1928. godine) 300-godišnjicu prve izvedbe Gundulićeve pastirske igre «Dubravke». Prva izvedba «Dubravke» bila je u Dubrovniku godine 1628. za živa Gundulića.

Za ovu prigodu povjerila je uprava Zagrebačkog kazališta poznatom nacionalnom kompozitoru i dirigentu zagrebačke opere Jakovu Gotovcu, da komponira novu muziku za «Dubravku». Gotovac je nedavno dovršio u Zagrebu komponiranje potrebita scenske muzike u duhu motiva dalmatinskog zagorskog melosa, da što vjernije nokviri ljepotu stihova našega najvećeg pjesnika. Zaključna Gundulićeva himna («O lijepa, o draga, o slatka slobodo»), komponirana je za mješoviti zbor, orkestar, orgulje i zvona.

Uprava zagrebačkog kazališta namjerava u ljetu 1928. prirediti u Dubrovniku svečanu izvedbu «Dubravke» pod vedrim nebom.

Muziku za «Dubravku» komponirali su ranije Ivan pl. Zajc i Antun Dobronić.

Gospa Ivanka Negro-Hrastova, hčerka upokojenega ravnatelja Mestne hranilnice ljubljanske g. Ivana Hrasta ter bivša učiteljica solopetja na Glasbeni Matici, je 25. novembra t. l. koncertirala v Budimpešti. O njenem koncertnem nastupu piše list «Magyarország» sledeće: Koncertna pevka Ivanka Negro-Hrastova je v veliki dvorani redute vpričo mnogobrojne in odlične publike uveljavila svoj prvi večer. Umetnica je pela Tauberta, Griega, Goldmarka, Wolfa, Čajkovskega, Kaisera in arijo iz opere «Samson in Dalila».

Njen enakomerno izglajen in gibek glas očituje velik obseg ter izrazito moč. Njeno inteligentno in skrbno pripravljeno prednašanje je podčrtavala še nje osebna ljubkost in očarujoč charme, kar je izzvalo viharne aplavze. Umetnico je na klavirju spremljal glasbeni vodja dunajske Volksopere dr. L. Kaiser, ki je svoj part absolvirao z idealno finočo.

«Pester Lloyd» pa piše: Med muzikalnimi vrlinami gospe Ivanke Negro-Hrastove je zlasti pohvalno poudariti njen odlični nastavek in delikatne tone glave. Dunajski dirigent dr. Ludvik Kaiser je bil za svoje tri neobičajno nežno občutene, z opojno liriko navdahnjene pesmice, nagrajen z močnim priznanjem.

Nadejamo se, da se bo naša domačinka na svojih prihodnjih koncertih v tujini spomnila tudi jugoslovanskih solospjevov!

Klavirske skladbe našega skladatelja L. M. Škerjanca so našle založnika v A. J. Gutmannu (Universal Edition) na Dunaju. V izdaji so objavljene krajše Škerjančeve klavirske skladbe, ki jih je izvajal nekoč na svojem ljubljanskem koncertu pianist Anton Trost in ki jih ima na svojem repertoarju znani ruski pianist A. Borovski. Da so te skladbe izšle v inozemski založbi, je pač največji dokaz njihove umetniške vrednote.

Sancinov trio. Na inicijativo ravnatelja Glasbene Matice v Celju, bivšega sekundista Zikovega kvarteta Karla Sancina se je ustanovil glasbeni trio s sedežem v Zagrebu. Prve gosli igra Sancin sam, klavir profesorica glasbene akademije v Zagrebu Elvira Maršičeva, čelo pa hrvatski skladatelj, dirigent in glavni tajnik H. P. S. Rudolf Matz. Trio je že uspešno koncertiral v Celju in Beogradu, v decembru se predstavi zagrebški koncertni publiki, na praznik ujedinjenja dne 1. decembra t. l. pa je sodeloval na novinarskem koncertu v Ljubljani.

Julij Junek, profesor drž. konservatorija v Pragi in virtuoz na violončelu je pretekli mesec umrl. Več let (1897—1900) je bil učitelj na Šoli Glasbene Matice in je priobčil v «Novih Akordih» par klavirskih skladb.

Vojnovićeva «Smrt majke Jugovića» — opera. V Jugoslaviji živeči ruski skladatelj V. A. Nelidov je napisal na besedilo Vojnovićeve tragedije opero v treh dejanjih.

Velike pevske slavnosti se bodo vršile prihodnje leto meseca julija na Dunaju. Baje se jih udeleži stotisoč pevecv.

Jugoslovanski koncert v Pragi. Naši, v Pragi živeči glasbeniki so priredili v dvorani «Mozarteuma» večer svojih kompozicij. Na sporedu so bile skladbe Jirakovega učenca J. Mandića, S. Osterca, P. Miloševića, St. Slavenskoga in J. Bandure.

Listnica uredništva in uprave.

V zadnji dvojni številki «Zborov» priobčujemo bržčas še neobjavljen moški zbor + dr. Gustava Ipavica «Slovo od doma», ki ga nam je v objavo prepustilo iz svojega arhiva Celjsko pevsko društvo. V književni prilogi pa je izšel prvi del dr. Anton Schwabovih spominov na skladatelje brate Ipavce. Ostali glasbeni del izpolnijo razmeroma lahke skladbe Zepića, Adamića, Preglja, Ocvirka, Šantla in Jobsta, izurjenijšim zborom pa podarja Mirk blagoglasen mešan zbor «Divja rožica». V letošnjem letniku smo objavili na 70 straneh 32 skladb: 8 moških, 25 mešanih in 1 ženski zbor s klavirjem, zastopanih je 16 skladateljev, glasbeno književna priloga obsega 56 strani. — Prva številka prihodnjega letnika izide začetkom februarja 1928. Naročnina na «Zbore» ostane tudi za leto 1928. ista kot dosedaj. Vse cenjene naročnike in prijatelje lista najvljudneje prosimo, da naročnino takoj ob novem letu obnove in nam jo nakažejo po priloženi položnici, naročniki v inozemstvu pa po katerikoli banki. Konto imamo pri podružnicah Ljubljanske kreditne banke v Trstu in Gorici.

G. I. Matetič Ronjgov, Zagreb. Hvala za poslane tri narodne pesmi iz Istre za moški zbor.

G. J. Gotovac, Zagreb. Vaš mešan zbor «Barbari smo» objavimo v prvi številki prihodnjega letnika.

G. Z. Grgošević, Zagreb. Vaše «Tri obredne pjesme» za moški zbor nam ugajajo. Ob priliki pridejo na vrsto.

G. V. H. v Trstu. Obe poslani skladbi nista godni za tisk. Toda ne izgubite poguma, študirajte!

G. A. Jobst, Žiri. Vaše skladbice smo oddali na zaželeno mesto.

G. F. K. v K. Vseh podpor smo letos za «Zbore» prejeli 100 Din, ki jih je tiskovnemu fondu naklonila «Sloga» iz Jesenic.

Pevskim društvom in zborom! V zadnjič! Pomnoževanje v «Zborih» priobčenih skladb je prepovedano. Vemo za društva, ki so dobro situirana in vendar ne kupijo pri nas partitur za ves zbor, marveč jih puste litografirati v drugi litografiji, kar jih gotovo več stane kot nabava not pri nas, po 1 Din za dve strani partiture. Nekoliko čudno!

Gg. skladateljem se vljudno priporočamo za nove zborovske skladbe ter za članke!

G. A. I. v št. J. V današnjem zvezku imate cenik v založbi pevskega društva «Ljubljanski Zvon» izišlih skladb.

V ljubljanski župi J. P. Z. včlanjenim zborom! O poteku zagrebškega kongresa J. P. Z. poročamo podrobno prihodnjič.

Pevskim zborom! Ali ste za pomladni koncert Ljubljanske župe J. P. Z. že začeli študirati E. Adamičev «Oče naš» in F. Juvančev «Budnico»?

G. F. G. v J. Za Vaše namene ima skladatelj Peter Jereb v Litiiji nove, lahke moške in mešane zборе. Pišite mu zanje!

G. J. T. v L. Za izvajanje Pavčičeve «Lenke» morate imeti na razpolago ročno pianistko. Pri študiranju zborovskega parta pazite predvsem na ostro ritmiko, skladbo prednašajte šegavo!

Podpirajte nas, pridobite nam novih naročnikov!

Podpirajte naše glasbene liste «Cerkveni Glasbenik», «Pevca» in «Zbore»!

Urednikov zaključek 10. decembra 1927.

Spoštovanim naročnikom in prijateljem „ZBOROV“!

Z današnjo dvojno številko zaključujemo tretji letnik „Zborov“ in drugi letnik njihove Književne priloge. Prepričani smo, da smo za malenkostno naročnino nudili več nego bi smeli od nas pričakovati. Vkljub temu, da so naše finančne razmere slabe, bomo list izdajali še drugo leto. Le eno si želimo: da bi naša pevska društva, naši pevski zbori, naši pevovodje in pevci ter naše pevke uvideli, da ves naš idealizem, ves naš trud, vsa naša požrtvovalnost za dobro stvar ne koristijo „Zborom“, če imamo prazno blagajno. Podprite tedaj naš in svoj list!

Poravnajte naročnino za leto 1928. takoj ob novem letu!

Pridobivajte „Zborom“ novih naročnikov!

Spominjajte se tiskovnega sklada „Zborov“!

Vsem, ki ne bodo pravočasno nakazali naročnine, bomo pošiljanje lista z drugo številko ustavili. — Zavedajte se svojih dolžnosti in ne delajte nam nepotrebnih poštnih stroškov.

**Naročnina za leto 1928. znaša za državo SHS
40 Din, za Italijo 25 lir, za Češkoslovaško
30 Kč in za Ameriko poldrug dolar.**

Srečno novo leto 1928!

Uredništvo in uprava „Zborov“.

SLOVO OD DOMA.

(F. Cimpermann.)

D^r. Gustav Ipavic (1889)

(Št. Jurij ob juž. žel.)

Zmerno.

Moški
zbor.

1. Rojstna hi-ša, hiša mala, kjer sem prvič gledal svet, kjer me
2. Le-pi dnevi res ste bili, ki ste tekli kdaj mi tu, al' mla-

molto cresc.

mati je xi-bala in u-čila me je pet', in u-či-la me je pet', in u-
- dostni časi mili, zdaj ođ vas ni več sleđu, zdaj ođ vas ni več sleđu, zdaj ođ

molto cresc.

f *p*

- či-la, in u-čila, in u-čila me je pet' Danes jaz ođ tebi i-ti moram
vas ni, zdaj ođ vas ni, zdaj ođ vas ni več sleđu. Zginja-li ste kakor zora, ko ođ-

f *p*

72/1953

v daljnji tuji kraj. Danes jaz od te-be i-ti moram v daljnji tuji
— pi-ra solncu tir. Zginja-li ste kakor zo-ra, ko od-pi-ra solncu

Bog ve priti,
Zbo-gom gora,

p kraj. In Bog ve če dano priti, bo mi kte-bi še ke-daj, in Bog
tir. Zbogom hi-ša, lipa, gora, ljubi vrt in gozd in vir, zbogom *mf*

p *Bog ve priti,*
Zbo-gom gora,

Bog ve, priti, bo kte-bi ke-daj.
Zbo-gom go-ra ljub' vrt, gozd in vir.

p *fz* *(.)*

ve če dano priti bo mi ktebi še ke-daj.
hi-ša, lipa, go-ra, ljubi vrt in gozd in vir.

p *Bog ve, priti, bo kte-bi ke-daj.*
Zbo-gom gora bo kteb' gozd in vir.

EN FANTIČ JE PRIŠU.

(Narodna.)

Hitro, šegavo.

Harin. Ludovik Lepič
(Ljubljana.)

Moški
zbor.

1. En fantič je prišu iz daljne va-si, — pa je hitro po-

3. Paje mamica gor vstala, paje hitro vpraša-la: ke do je tukaj

Refrain

vprašu: "kje moj de- kle le- ži?" da je me-ne zbu- din? Paje hitro po- vprašu: "kje moj dekle le- biu, kje, oj, kje moj dekle le- ži? ke- do je tukaj biu-, da je me-ne zbu- da je menemene zbu- din?"

riten.

riten.

tempo

ži? 2. Paje stolček pr- stavu, gor na njega se spravi, pa je stolček zvr- niu, paje ki je diu? 4. Paje hčerka gor vstala, pa se hitro zla- ga-la; naš maček je biu, paje, ki je

Refrain.

riten.

mamco zbu- diu. po je stolček zvr- niu, paje mamco zbu- diu. miške lo- viu, pa je stolček zvr- niu, paje mamco zbu- diu. miške, miške, lo- viu, naš maček je biu, ki je miške lo- viu."

riten.

Op. Do refraina se poje nekoliko odsekano, refrain pa uglašeno, vendar v tempu.

URA BIJE.

(Ponapevu iz Kokošarjeve zbirke.)

Emil Adamič
(Ljubljana.)

Počasi, tehtno in resno.

Moški
zbor.

The musical score is written for a men's choir (Moški zbor) and piano accompaniment. It is in 3/2 time and consists of four systems of music. The lyrics are in Slovenian and describe the Nativity scene. The score includes various musical notations such as notes, rests, and dynamic markings (mf, f, p, pp, sf, sfz, sfzr, sfzr).

Lyrics:

U-ra bi-je, va-htar vpi-je: po-slu-ša-jte me vsi lju-
dje. U-ra te-če, vest me pe-če, za ka-te-ro sam Bog
ve. U-ra te-če, vest me pe-če, za ka-
te-ro sam Bog ve.

2. * Po prvi poti Marija hodi
s svojim sinom Jezusom.
Po drugi poti Jezus hodi,
kliče grešnike k pokor.

3. Po tretji poti hudič moči
vsakterga grešnika,
v beli riži, pri božji mizi
bomo vid'li Jezusa.

4. Brat in sestra, Boga častimo,
da v nebesa pojdemo.
Tam se bomo veselili
zdaj in na vekomaj.

* Druga, tretja in četrta kitica zahtevajo male notne dostavke ki jih lahko vsak pevec sam pridene. E.A.

"Zbori" 1927.
III. letnik, št. 11. 12. 6

DIVJA ROŽICA.

(S. Jenko.)

Vasilij Mirk.
(Trst)

Moderato.
dolce

Soprani. Alti.
Tenori.
Basi.

p *pp* *un poco riten.*

Na snežni go-ri pi-sa-na je roža žlaht-na cve-__ta-
Na snežni go-ri pi-sa-na je roža žlaht-na cve-__ta-
cve-__ta-

a tempo *un poco rit.*

mf *pp*

la. Vrtnar mlad pri-šel na goro, je vi-del ro-žo, djal ta-
la. Vrtnar mlad pri-šel na goro, je vi-del ro-žo, djal ta-
la. na goro, je vi-del ro-žo, djal ta-

Piu lento.

espr. *pp* *mf*

ko; je videl ro-žo, djal ta- ko: „Oj, ro-ži-ca, le-po, le-
Tenor solo *mf* „Oj, ro-ži-ca, le-po cve-
ko: *pp* ta- ko: „Oj, ro-ži-ca, le-po, le-
ko: *pp* ta- ko: „Oj, ro-ži-ca, le-po, le-

— po creteš, pa komu, komu tu do — pasti 'češ? Sém fantje ne za — ha — ja —

— teš, pa ko — mu tu dopasti 'češ? Sém fantje ne za —

— po creteš, pa komu, komu tu do — pasti 'češ? Sém fantje ne za — ha — ja —

— po creteš, pa komu, komu tu do — pasti 'češ? Sém fantje ne za — ha — ja —

— jo, dekleta tod ne še — ta — jo. O — trebil bodem te sne —

— hajajo, de — kle — ta tod ne še — tajo. O — tre bil bodem te sne —

— jo, dekleta tod ne še — ta — jo O — trebil bodem te sne —

— j, dekleta tod ne še — ta — jo. O — trebil bodem te sne —

— ga, snega, iz mrzlega iz — ko — pal tla, iz tla, na grajski vrh — to

— ga iz mrze — ga izkopal tla, na graj — sk vrh to bom sa —

— ga, snega, iz mrzlega iz — ko — pal tla, iz tla, na grajski vrh — to

— ga, snega, iz mrzlega iz ko — pal tla, iz tla, na grajski vrh — to

bom sadil, za li-val prid — no, če gojil, se gospoda zbi-ra
 dil, za li-val pridno, če go-jil, tam se go-spo — da zbi-ra
 bom sadil, za li-val prid — no, če gojil, se gospoda zbi-ra
 bom sadil, za li-val prid — no, če gojil, se gospoda zbi-ra

atempo *f* *atempo* *f* *atempo* *f* *atempo*

jo, na te naj se o — zi-ra-jo, o — zi — ra — jo! " Iz — ko — plje
 jo, na — te — naj se o — zi — ra-jo! "
 jo, na te naj se o — zi-ra-jo, o — zi — ra — jo! " Iz — ko — plje
 jo, na te naj se o — zi-ra-jo, na — če! "

string. allarg. *riten.* *Tempo I.* *riten.* *ritenuto* *riten.* *riten.* *allarg.* *riten.*

ro — žo vrtnar mlad, seboj po — ne — se jo na grad. Na grajsko
 ro — žo vrtnar mlad, seboj po — ne — se jo na grad. Na grajsko
 ro — žo vrtnar mlad, seboj po — ne — se jo na grad.

un poco riten. *pp* *mf* *atempo.* *un poco rit.* *pp* *mf* *atempo.* *un poco rit.* *pp* *mf* *atempo.*

un poco rit. *a tempo*

gre-do jo vsadi, za-li-va pridno in go-ji. Pa solnce

un poco rit. *a tempo*

gre-do jo vsadi, za-li-va pridno in go-ji. Pa solnce,

un poco rit. *a tempo*

jo vsadi, za-li-va pridno in go-ji. Pa

molto ritenuto > do konca.

žar-ko prisveti, ingorska ro-ži-ca, ingorska ro-ži-ca zve-

molto ritenuto do konca.

solnce žarko prisveti, ingorska ro-ži-ca, ingorska ro-ži-ca zve-

molto ritenuto do konca

solnce žarko prisveti, in ro-ži-ca, in ro-ži-ca

ni, zve-ni, zve-ni.

espr. *ppp*

ni, zve ni, zve ni, ingorska rožica, zve ni.

ppp

ni, zveni, zve ni, zve ni.

ppp

in zve-ni zve-ni.

KRALJ MATJAŽ.

(*M. Kragelj.*)

Marciale.

*Ivan Oevirk
(Sinj)*

Moški
zbor.

Bratje! Na-ša pesem naj ka- a-ri! Na-ša Pojbe Ko-so-vo nam ni več

Handwritten musical score for "Kralj Matjaž" in G major, 2/4 time. The score is on two staves, treble and bass. The lyrics are written below the staves. The music features a melody in the treble staff and a bass line in the bass staff. The lyrics are: "pesem tu-žno, naj za o-ri! po-je gosposveškoni več su-žno: Kralj Matjaž, kralj Matjaž se". The score includes dynamic markings like "mf" and "f", and various musical notations such as notes, rests, and accidentals.

je prebudil v go-ri. Iz-pre-gledal na o-ko-le e-no

mf

[illegible]

mf *p*

mf *p*

1. *2. rit.*

rit.

nad zemljo, še ne o srobo- -- je no... -- je no...

f *mf*

Bratje! Se je čas, na dan be-se-da! Prapor naš naj se do neba

f *mf*

f *mf*

vi-je, meči nam za-pojte pesmi svo-je, da Matjaž,

f *mf*

da Matjaž naš zopet iz-pre-gle-ča! Bratje! Naša pesem naj za-

f

o-ri! Naša pe-sem naj za-
Polje Ko-so-vo nam ni več tu-žno, polje Gospo-svetsko ni več

p *mf*

o-ri! su-žno: Kralj Matjaž, kralj Matjaž se je prebudil v go-ri.

f

Kralj Matjaž, kralj Matjaž se je prebudil v go-ri.

f *ff*

"Lbori" 1927.
III. letnik, št. 11, 12. e.

POLŽEK.

(France Bevk.)—

Anton Fobšt
(Žiri.)

Gibano, šegavo.

Meš.
zbor.

mf *p* *f* *mf*

Hiškobrez o-ken, ští-ri ro-ži-čke polžek to-vo-ri čez dol ce, ožez

Moški zbor.

Meš. zbor.

p *mf* *f*

gričke. Prišla je vrana: Polžek, kra, kra! Polžek sél v hiško, „Ni me do-ma.“

malo zadržano

a tempo

počasi

mf *f* *pp*

Vrana je tr-kala: „Polžek od pri! Po-ka-ži ro-ži-čke, po-kaži o-

Hitro

ff *p* *f* *p*

či! „..... Polžek na tihem v hiški če-pi, — skriva ro-ži-čke, se vrani sma-

zelo

široko.

ff *p* *mf* *f* *ff*

-je. Polžek na tihem, v hiški če-pi, — skriva ro-ži-čke, se vrani smeji.

DA BI JAZ ZNALA, KERI JE MOJ!

(Narodno besedilo iz Ceroveca.)

Ciril Pregelj.
(Celje.)

Počasi, nežno.

Mešan
zbor.

1. Da bi jaz zna — la, ke — ri je moj, je moj,
2. Da bi jaz zna — la, ke — ri je moj, je moj,

p *p* *moj,*

pp *ritar.*

bi njemu da — la pušele no — coj.
bi njemu da — la prstan no — coj, no-coj.

pp *ritar.* *coj,*

Živahnješe.

mf

Pušele je ze — le — ni, lju — bi za — lju — blje — ni,
Prstan je srebr — ni, lju — bi za — lju — blje — ni,

mf

široko *pp* *ppp*

da bi jaz zna — la, ke — ri je moj! —
da bi jaz zna — la, ke — ri je moj! —

1. 2.

moj! — moj!
moj! — moj!

f *pp* *ppp*

zna — la, ke — ri je moj, ke — ri
zna — la, ke — ri je moj, ke — ri

f *pp* *ppp*

moj! — moj!

Žbori "1927.
III. letnik, št. 11. 12. g.

PRI ZIBELI.

(Jr. Albreht.)

Saša Santel
(Ljubljana.)

Andante.

Sopr.
Alt.
Tenor
Barit.
Bas.

p
Da bi bolje spalo, moje malo de-če, je ne bo po-sla-lo,

Da bi bolje

p

p
Da bi bolje spa—lo,— je ne bo poslalo,
zvezde nam vpose-je, je ne bo poslalo zvezde nam vpose-je, zvezde nam vpo-
Da bi bol-je de-če spalo zvezde je ne—bo po-sla-lo
spa-lo mojemalo de-če, je ne bo po-sla-lo zvezde vpa-se-te zvezde nam
p
Da bi bolje spalo zvezde je ne—

Un poco piu vivo.
zvezde nam vpose-te. A-ja, a-ja, a-ja angelri po-jo, *piu p*
se—te.— A-ja, a-ja, a-ja angeloi po-jo, a-ja, a-ja,
p *piu p*
je. po-sla-lo. A-ja, a-ja, a-ja angelci po-jo, a-ja, a-ja,
se-te, nam vpose-je, *piu p*
—bo po-sla-lo. A—ja, a-ja angelci po-jo, a—ja

Alt solo.

(Druga pevka) *allegretto*

Tutti.

pp *ppp* *p*

a-ja, angelci po-jo. A-ja, a-ja, A-ja, a-ja, A-ja angelci po-jo,

a-ja angelci po-jo. *A-ja angelci po-jo,*

Tempo I.

mf *p*

A-ja angelci po-jo, Vsanjah de- te ra-ja, smeje se vne-

mf *p*

A-ja angelci po-jo, Vsanjah de- te vsan-jah smeje se vne-bo-

crescendo *ritard.*

vsanjah de- te, ra-ja, ra-ja, smeje se vnebo.

bo, vsanjah de- te ra-ja, ra-ja, smeje se vnebo.

ra-ja vsanjah de- te ra-ja, smeje se vnebo.

vsanjah de- te, smeje se vnebo.

Najboljši **šivalni stroj**

in kolo je edinole

Josip Petelinc-a

znamke

GRITZNER

ADLER

za rodbino, obrt in industrijo,
istotam najboljši švicarski
pletilni stroj

Pouk v vezenju in krpanju
nogavc in perila vsak čas
brezplačen.

Posamezne dele za šivalne
stroje in kolesa, pnevmatika,
igle, olje.

Najnižje cene, najlepše
opreme, večletna garancija,
tudi na mesečna plačila.

Edinole

LJUBLJANA

Telef. 913

blizu Prešernovega spomenika ob vodi.

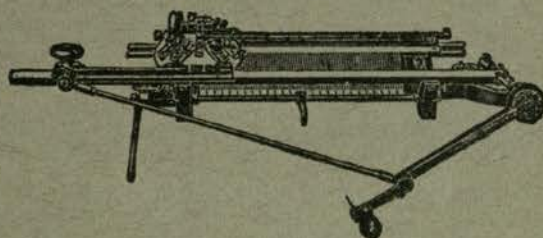

NOGAVICE

žepni robci, kravate, kloti v raznih bar-
vah, šifoni, **dežniki**, palice, nahrbtniki,
razni **svilnati trakovi** v raznih barvastih
kvalitetah, mila, rokavice, jedilno orodje,
aluminij in srebro, žepni noži, škarje
lasostrižnice, kompletne **potreb-**
ščine za šivilje, krojače, čevljarje,
tapetnike in sedlarje najceneje pri

Josip Petelinc-u
LJUBLJANA

ob vodi v bližini Prešernovega spomenika.

NAŠA PRAVA DOMAČA

KOLINSKA
CIKORIJA

JE IZVRSTNA

«GROM»

CARINSKO-POSREDNIŠKI
IN ŠPEDICIJSKI BUREAU

«LJUBLJANA»

KOLODVORSKA ULICA 41

NASLOV BRZOJAVKAM:
«GROM»

TELEFON INTERURBAN
STEV. 454

LJUBLJANSKA KREDITNA BANKA
Ljubljana, Dunajska cesta

Brzjavni naslov: Banka Ljubljana

USTANOVLJENA 1900

Telefon šte. 261, 413, 502, 503 in 504

Delniška glavnica Din 50,000.000.—

Skupne rezerve okrog Din 10,000.000.—

PODRUŽNICE:

Brežice, Celje, Črnomelj, Kranj, Maribor, Metković, Novi Sad, Ptuj, Sarajevo, Split, Gorica, Trst

AGENCIJA: Logatec

Se priporoča za vse bančne posle

„SLAVIJA“

JUGOSLOVANSKA
ZAVAROVALNA BANKA
V LJUBLJANI

ZAVARUJE

PROTI OGNJU,
TATVINAM, NEZGODAM ITD.
TER NA DOŽIVETJE IN ZA
SLUČAJ SMRTI.

PODRUŽNICE PO VSEJ KRALJEVINI.

DOMAČE PODJETJE.

Litografija Čemažar in drug LJUBLJANA

Masarykova cesta
(poleg Ranzingerja)

razmnožuje note po zelo
solidnih cenah

ter izdeluje vsakovrstna druga lito-
grafska dela kakor etikete, lepake,
delnice itd.

Glasbene priloge „ZBOROV“ so
natisnjene v
litografiji Čemažar in drug.

OBRTNA BANKA v LJUBLJANI

CENTRALA: KONGRESNI TRG 4 & PODRUŽNICA: LJUTOMER

TELEFON ŠT. 508

RAČUN PRI POŠTNI HRANILNICI, PODRUŽNICI v LJUBLJANI, ŠT. 12.051

TELEFON ŠT. 508

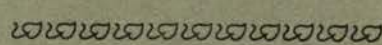
DAJE KREDITE V OBRTNE SVRHE, POSPEŠUJE USTANAVLJANJE OBRTNIH IN INDUSTRIJSKIH
PODJETIJ, IZVRŠUJE VSE BANČNE TRANSAKCIJE NAJKULANTNEJE.

VLOGE NA KNJIŽICE IN NA TEKOČI RAČUN SE OBRESTUJEJO KAR NAJUGODNEJE, VEZANE
VLOGE PO DOGOVORU PRIMERNO VIŠE.

Tordka Ivan Perdan nasl.

Glavni založnik: v Ljubljani

Ciril-Metodovih vžigalic in Ciril-Metodovega čaja v
zavitkih. Najnižja cena in točna postrežba.

V zalogi vedno:
najfinejše namizno olje, kava, riž, čaj, milo, žganje,
kakor tudi vse drugo špecerijsko blago na drobno
in debelo po najnižjih cenah.

ANT. KRISPER

LJUBLJANA

MESTNI TRG 26

STRITARJEVA UL. 3

GALANTERIJA, PERILO,
PLETENINE IN ČEVLJI